

1238

USTAWA

z dnia 24 sierpnia 2007 r.

o zmianie niektórych ustaw w związku z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich (Dz. U. Nr 58, poz. 320, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) do tytułu ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich, ustawę z dnia 26 stycznia 1982 r. — Karta Nauczyciela, ustawę z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, ustawę z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej, ustawę z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich, ustawę z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 16 marca 1995 r. o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki, ustawę z dnia 13 października 1995 r. — Prawo łowieckie, ustawę z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. — Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 30 lipca 1997 r. o państwowym przedsiębiorstwie użyteczności publicznej „Poczta Polska”, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, ustawę z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, ustawę z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych, ustawę z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, ustawę z dnia 11 stycznia 2001 r. o substancjach i preparatach chemicznych, ustawę z dnia 30 marca 2001 r. o rolniczych badaniach rynkowych, ustawę z dnia 12 kwietnia 2001 r. — Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 26 kwietnia 2001 r. o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 11 maja 2001 r. — Prawo o miarach, ustawę z dnia 7 czerwca 2001 r. o leśnym materiale rozmnożeniowym, ustawę z dnia 18 lipca 2001 r. — Prawo wodne, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawę z dnia 5 kwietnia 2002 r. o europejskich radach zakładowych, ustawę z dnia 10 maja 2002 r. o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do podejmowania lub wykonywania niektórych działalności, ustawę z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, ustawę z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych, ustawę z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, ustawę z dnia 12 czerwca 2003 r. — Prawo pocztowe, ustawę z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych, ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o wyrobach medycznych oraz ustawę z dnia 27 lipca 2005 r. — Prawo o szkolnictwie wyższym.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1989 r. Nr 33, poz. 175 i Nr 35, poz. 192, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 oraz z 2004 r. Nr 62, poz. 575.

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Rady 1999/35/WE z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie systemu obowiązkowych przeglądów dla bezpiecznej, regularnej żeglugi promów typu ro-ro i szybkich statków pasażerskich (Dz. Urz. WE L 138 z 01.06.1999, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 4, str. 296, z późn. zm.).”;

2) po art. 3 dodaje się art. 3a w brzmieniu:

„Art. 3a. 1. Ilekroć w ustawie jest mowa o szybkim statku pasażerskim należy przez to rozumieć statek określony w prawie 1 rozdziału X Konwencji SOLAS, przewożący więcej niż 12 pasażerów; szybkim statkiem pasażerskim nie jest uprawiający pasażerską żeglugę krajową statek pasażerski klasy B, C lub D, którego wyporność na projektowej wodnicy pływania jest mniejsza od 500 m³, a maksymalna prędkość jest niższa niż 20 węzłów.

2. Ilekroć w ustawie jest mowa o promie pasażerskim typu ro-ro, należy przez to rozumieć prom pasażerski typu ro-ro, o którym mowa w art. 5 pkt 1a ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2006 r. Nr 99, poz. 693 oraz z 2007 r. Nr 107, poz. 732 i Nr 176, poz. 1238).”;

3) w art. 2 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Izby morskie rozpatrują również sprawy wypadków morskich promów pasażerskich typu ro-ro oraz szybkich statków pasażerskich, jeżeli wypadek nastąpił na obszarze innym niż polskie wody wewnętrzne lub polskie morze terytorialne, w przypadku gdy ostatnim portem zawinięcia statku był port Rzeczypospolitej Polskiej.”;

4) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:

„Art. 22a. W przypadku wszczęcia postępowania z urzędu, w postępowaniu mogą uczestniczyć przedstawiciele istotnie zainteresowanych państw, o których mowa w art. 24a, jeżeli w wypadku uczestniczył prom pasażerski typu ro-ro lub szybki statek pasażerski.”;

5) po art. 24 dodaje art. 24a w brzmieniu:

„Art. 24a. 1. Za istotnie zainteresowane wypadkiem morskim promu pasażerskiego typu ro-ro lub szybkiego statku pasażerskiego uznaje się państwo człon-

kowskie Unii Europejskiej lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stronę umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym:

- 1) bandery statku objętego dochodzeniem,
- 2) na którego morzu terytorialnym doszło do wypadku,
- 3) którego stan środowiska naturalnego, także w obszarach, nad którymi państwo to sprawuje jurysdykcję, doznało szkody lub był zagrożony w wyniku wypadku morskiego,
- 4) które, także w odniesieniu do sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń, nad którymi państwo to sprawuje jurysdykcję, doznało szkody lub było zagrożone szkodą w wyniku wypadku morskiego,
- 5) którego obywatele ponieśli śmierć lub doznali poważnych obrażeń w wyniku wypadku morskiego,
- 6) dysponujące istotnymi informacjami, które mogą zostać wykorzystane w dochodzeniu.

2. Za istotnie zainteresowane wypadkiem morskim promem pasażerskiego typu ro-ro lub szybkiego statku pasażerskiego uznaje się także państwo członkowskie Unii Europejskiej lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stronę umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym z innych powodów, niż wymienione w ust. 1, mające w dochodzeniu interes, uznany za istotny przez izbę morską.”;

6) po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu:

„Art. 25a. 1. W dochodzeniu prowadzonym w sprawie wypadku morskiego promu pasażerskiego typu ro-ro lub szybkiego statku pasażerskiego mogą wziąć udział przedstawiciele istotnie zainteresowanych państw, o których mowa w art. 24a.

2. W uzasadnionych przypadkach izba morska może przyznać państwu istotnie zainteresowanemu, o którym mowa w art. 24a, wiodącą rolę w prowadzeniu dochodzenia w sprawie wypadku, o którym mowa w ust. 1, lub umożliwić prowadzenie odrębnego dochodzenia w sprawie tego wypadku.

3. Za państwo wiodące w dochodzeniu w sprawie wypadku, o którym mowa w ust. 1, uznaje się państwo członkowskie Unii Europejskiej lub pań-

stwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stronę umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, które w uzgodnieniu z innymi istotnie zainteresowanymi państwami, o których mowa w art. 24a, wzięło na siebie odpowiedzialność za jego prowadzenie.”;

7) po art. 28 dodaje się art. 28a w brzmieniu:

„Art. 28a. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 2 ust. 1a, sporządza się raport z dochodzenia w sprawie wypadku morskiego.

2. Raport, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać w szczególności:

- 1) omówienie podstawowych faktów związanych z wypadkiem, wskazujące, czy w jego wyniku miała miejsce śmierć człowieka, obrażenia ciała lub zanieczyszczenie środowiska,
- 2) określenie państwa bandery oraz oznaczenie właściciela lub armatora statku, oraz oznaczenie instytucji klasyfikacyjnej sprawującej nadzór nad statkiem,
- 3) szczegółowe wymiary statków, które brały udział w wypadku,
- 4) dane dotyczące silników głównych i pomocniczych statków, które brały udział w wypadku,
- 5) dane dotyczące wieku pracowników, posiadanych przez nich dyplomów i świadectw oraz liczbę stanowisk i staż pracy na danym stanowisku,
- 6) opis procedur bezpieczeństwa na statkach, które brały udział w wypadku,
- 7) szczegółowy opis okoliczności, w jakich wydarzył się wypadek,
- 8) ustalenie czynników, które stanowiły przyczynę wystąpienia wypadku, oraz wnioski zgodnie z wymaganiami bazy danych wypadków Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego,
- 9) zalecenia mające na celu zapobieganie podobnym wypadkom w przyszłości, o ile jest to możliwe.”;

8) po art. 39 dodaje art. 39a w brzmieniu:

„Art. 39a. Po zakończeniu rozprawy, raport z dochodzenia doręcza się ministrowi właściwemu do spraw gospodarki morskiej oraz publikuje się na stronie internetowej izby morskiej. O publikacji raportu minister właściwy do spraw gospodarki morskiej powiadamia Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. — Karata Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.³⁾) w art. 10 w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) posiada obywatelstwo polskie, z tym że wymóg ten nie dotyczy obywateli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;”.

Art. 3. W ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473 i Nr 115, poz. 793) w art. 13¹ ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zabrania się na obszarze kraju reklamy i promocji napojów alkoholowych, z wyjątkiem piwa, którego reklama i promocja jest dozwolona, pod warunkiem że:

- 1) nie jest kierowana do małoletnich,
- 2) nie przedstawia osób małoletnich,
- 3) nie łączy spożywania alkoholu ze sprawnością fizyczną bądź kierowaniem pojazdami,
- 4) nie zawiera stwierdzeń, że alkohol posiada właściwości lecznicze, jest środkiem stymulującym, uspakajającym lub sposobem rozwiązywania konfliktów osobistych,
- 5) nie zachęca do nadmiernego spożycia alkoholu,
- 6) nie przedstawia abstynencji lub umiarkowanego spożycia alkoholu w negatywny sposób,
- 7) nie podkreśla wysokiej zawartości alkoholu w napojach alkoholowych jako cechy wpływającej pozytywnie na jakość napoju alkoholowego,
- 8) nie wywołuje skojarzeń z:
 - a) atrakcyjnością seksualną,
 - b) relaksem lub wypoczynkiem,
 - c) nauką lub pracą,
 - d) sukcesem zawodowym lub życiowym.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 w ust. 1 po pkt 8 dodaje się pkt 8a i 8b w brzmieniu:

„8a) warunków i ograniczeń wprowadzenia do obrotu i stosowania oraz właściwości środków powierzchniowo czynnych i detergentów zawierających środki powierzchniowo czynne określonych przepisami rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów (Dz. Urz. WE L 104 z 08.04.2004, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 34, str. 48);

8b) przestrzegania obowiązków wynikających z rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów (Dz. Urz. WE L 63 z 06.03.2003, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 11, t. 46, str. 65, z późn. zm.);”;

- 2) po art. 27 dodaje się art. 27a w brzmieniu:

„Art. 27a. 1. W razie stwierdzenia niezgodności detergentu z przepisami rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów, państwowy inspektor sanitarny nakazuje, w drodze decyzji, wstrzymać obrót do czasu usunięcia niezgodności. Decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu.

2. Jeżeli niezgodność, o której mowa w ust. 1, nie może być usunięta państwowy inspektor sanitarny nakazuje, w drodze decyzji, wycofanie detergentu z obrotu i stosowania.

3. Z wnioskiem o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 i 2, może wystąpić także wojewódzki inspektor ochrony środowiska.”;

- 3) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29. W przypadkach wymienionych w art. 27, 27a i 28 państwowi inspektorzy sanitarni są uprawnieni do zabezpieczenia pomieszczeń, środków transportu, maszyn i innych urządzeń, środków spożywczych, przedmiotów użytku, materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, detergentów oraz kosmetyków i innych wyrobów mogących mieć wpływ na zdrowie ludzi. Do postępowania zabezpieczającego stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.⁵⁾), jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.”.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 170, poz. 1218 i Nr 220, poz. 1600 oraz z 2007 r. Nr 17, poz. 95, Nr 80, poz. 542, Nr 102, poz. 689 i Nr 158, poz. 1103.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1032, Nr 170, poz. 1217, Nr 171, poz. 1225 i Nr 220, poz. 1600.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 157, poz. 1119 i Nr 187, poz. 1381 oraz z 2007 r. Nr 89, poz. 589 i Nr 115, poz. 794.

Art. 5. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich (Dz. U. Nr 30, poz. 158, z późn. zm.⁶⁾) w art. 61a dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Dokumenty zawierające informacje przekazane w ramach weryfikacji zachowują ważność przez okres trzech miesięcy od dnia ich wydania.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. z 2003 r. Nr 9, poz. 108 oraz z 2004 r. Nr 92, poz. 885) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2b w ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) 3 października 1990 r. w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej, pod warunkiem że dokument poświadczający formalne kwalifikacje farmaceuty uprawnia do wykonywania zawodu farmaceuty na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych zasadach jak dokument poświadczający tego rodzaju kwalifikacje wydany przez odpowiednie władze lub organizacje Republiki Federalnej Niemiec;”;

2) w art. 4e ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli Naczelna Rada Aptekarska lub okręgowe rady aptekarskie posiadają informacje dotyczące ważnego zdarzenia, które wystąpiło przed podjęciem w Rzeczypospolitej Polskiej działalności przez farmaceutę będącego obywatelem innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i które może mieć wpływ na podjęcie lub wykonywanie zawodu farmaceuty, informują o tym zdarzeniu państwo członkowskie Unii Europejskiej, którego jest obywatelem lub z którego przybywa farmaceuta i występują z wnioskiem o weryfikację tych informacji oraz o zawiadomienie o działaniach, które zostały podjęte w związku z tym zdarzeniem.”;

3) art. 4g otrzymuje brzmienie:

„Art. 4g. 1. Farmaceuta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo posługiwać się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oryginalnym tytułem określającym wykształcenie uzyskanym w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej oraz jego skrótem.

2. Naczelna Izba Aptekarska może wymagać, aby tytuł określający wykształcenie uzyskany przez farmaceutę był uży-

wany wraz ze wskazaniem nazwy i siedziby instytucji, która ten tytuł przyznała.

3. Jeżeli tytuł określający wykształcenie uzyskany przez farmaceutę będącego obywatelem innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej nie jest tożsamy i może być mylony z tytułem zawodowym używanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego farmaceuta nie jest uprawniony, w szczególności, gdy jego uzyskanie wymaga na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dodatkowego wykształcenia, którego farmaceuta będący obywatelem innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej nie posiada, farmaceuta ten może posługiwać się oryginalnym tytułem używanym w państwie członkowskim Unii Europejskiej, którego jest obywatelem lub z którego przybywa, w języku oryginalnym w brzmieniu określonym przez Naczelną Radę Aptekarską.”;

4) w art. 7 w ust. 1 po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:

„9a) udzielanie informacji dotyczących zasad wykonywania zawodu, zasad etyki zawodowej, przepisów dotyczących ochrony zdrowia i ubezpieczeń społecznych;”;

5) w art. 19 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na uchwałę Naczelnej Rady Aptekarskiej, o której mowa w ust. 1 oraz art. 4b ust. 1, służy zainteresowanemu skarga do sądu administracyjnego.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 60, poz. 700 i 703, Nr 86, poz. 958, Nr 103, poz. 1100, Nr 117, poz. 1228 i Nr 122, poz. 1315 i 1324, z 2001 r. Nr 106, poz. 1150, Nr 110, poz. 1190 i Nr 125, poz. 1363, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 93, poz. 820, Nr 141, poz. 1179, Nr 169, poz. 1384, Nr 199, poz. 1672, Nr 200, poz. 1684 i Nr 230, poz. 1922, z 2003 r. Nr 45, poz. 391, Nr 96, poz. 874, Nr 137, poz. 1302, Nr 180, poz. 1759, Nr 202, poz. 1957, Nr 217, poz. 2124 i Nr 223, poz. 2218, z 2004 r. Nr 6, poz. 39, Nr 29, poz. 257, Nr 54, poz. 535, Nr 93, poz. 894, Nr 121, poz. 1262, Nr 123, poz. 1291, Nr 146, poz. 1546, Nr 171, poz. 1800, Nr 210, poz. 2135 i Nr 254, poz. 2533, z 2005 r. Nr 25, poz. 202, Nr 57, poz. 491, Nr 78, poz. 684, Nr 143, poz. 1199, Nr 155, poz. 1298, Nr 169, poz. 1419 i 1420, Nr 179, poz. 1484, Nr 180, poz. 1495 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 94, poz. 651, Nr 107, poz. 723, Nr 136, poz. 970, Nr 157, poz. 1119, Nr 183, poz. 1353, Nr 217, poz. 1589 i Nr 251, poz. 1847 oraz z 2007 r. Nr 165, poz. 1169 i Nr 171, poz. 1208.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1990 r. Nr 20, poz. 120, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 28, poz. 152, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2001 r. Nr 126, poz. 1383, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271 i Nr 240, poz. 2052 oraz z 2004 r. Nr 92, poz. 885.

1) do tytułu ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy Rady 90/434/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 225 z 20.08.1990, str. 1; Polskie wydanie specjalne, rozdz. 09, t. 1, str. 142),
- 2) dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 225 z 20.08.1990, str. 6; Polskie wydanie specjalne, rozdz. 09, t. 1, str. 147),
- 3) dyrektywy Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 157 z 26.06.2003, str. 49; Polskie wydanie specjalne, rozdz. 09, t. 1, str. 380),
- 4) dyrektywy Rady 2003/123/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. zmieniającej dyrektywę 90/435/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych Państw Członkowskich (Dz. Urz. UE L 7 z 13.01.2004, str. 41; Polskie wydanie specjalne, rozdz. 09, t. 2, str. 3),
- 5) dyrektywy Rady 2004/66/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r., dostosowującej dyrek-

tywy 1999/45/WE, 2002/83/WE, 2003/37/WE i 2003/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywy 77/388/EWG, 91/414/EWG, 96/26/EWG, 2003/48/WE i 2003/49/WE Rady w zakresie swobodnego przepływu towarów, swobody świadczenia usług, rolnictwa, polityki transportowej, opodatkowania, w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz. Urz. UE L 168 z 01.05.2004, str. 35),

- 6) dyrektywy Rady 2004/76/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2003/49/WE w odniesieniu do możliwości stosowania przez niektóre Państwa Członkowskie okresów przejściowych dla stosowania wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych Państw Członkowskich (Dz. Urz. UE L 195 z 02.06.2004, str. 33; Polskie wydanie specjalne, rozdz. 09, t. 2, str. 23),
- 7) dyrektywy Rady 2005/19/WE z dnia 17 lutego 2005 r. zmieniającej dyrektywę Rady 90/434/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych Państw Członkowskich (Dz. Urz. UE L 058 z 04.03.2005, str. 19),
- 8) dyrektywy Rady 2006/98/WE z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie opodatkowania, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii (Dz. Urz. UE L 363 z 20.12.2006, str. 129).”;

2) w załącznikach nr 3 i 5 dodaje się lp. 26 i 27 w brzmieniu:

„26.	Republika Bułgarii	Spółki utworzone według prawa bułgarskiego i prowadzące działalność gospodarczą, określane jako: „събирателното дружество”, „командитното дружество”, „дружеството с ограничена отговорност”, „акционерното дружество”, „командитното дружество с акции”, „кооперации”, „кооперативни съюзи”, „държавни предприятия”
27.	Rumunia	Spółki utworzone według prawa rumuńskiego, określane jako: „societăți pe acțiuni”, „societăți în comandită pe acțiuni”, „societăți cu răspundere limitată”;

3) w załączniku nr 4 dodaje się lp. 26 i 27 w brzmieniu:

26.	Republika Bułgarii	Spółki utworzone według prawa bułgarskiego i prowadzące działalność gospodarczą, określane jako: „събирателното дружество”, „командитното дружество”, „дружеството с ограничена отговорност”, „неперсонифицирано дружество”, „акционерното дружество”, „командитното дружество с акции”, „кооперации”, „кооперативни съюзи”, „държавни предприятия”
27.	Rumunia	Spółki utworzone według prawa rumuńskiego, określane jako: „societăți pe acțiuni”, „societăți în comandită pe acțiuni”, „societăți cu răspundere limitată”.

Art. 8. W ustawie z dnia 16 marca 1995 r. o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki (Dz. U. z 2006 r. Nr 99, poz. 692) wprowadza się następujące zmiany:

1) odnośnik nr 1 do tytułu ustawy otrzymuje brzmienie:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy Rady 94/57/WE z dnia 22 listopada 1994 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich (Dz. Urz. L 319 z 12.12.1994, str. 20, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 2, str. 230, z późn. zm.),
- 2) dyrektywy Rady 95/21/WE z dnia 19 czerwca 1995 r. dotyczącej przestrzegania, w odniesieniu do żeglugi morskiej korzystającej ze wspólnotowych portów oraz żeglugi morskiej po wodach znajdujących się pod jurysdykcją państw członkowskich, międzynarodowych norm bezpieczeństwa statków i zapobiegania zanieczyszczeniom oraz pokładowych warunków życia i pracy (kontrola państwa portu) (Dz. Urz. WE L 157 z 07.07.1995, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 2, str. 263, z późn. zm.),
- 3) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/59/WE z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku (Dz. Urz. WE L 332 z 28.12.2000, str. 81, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 5, str. 358, z późn. zm.),

4) dyrektywy 2005/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. zmieniającej dyrektywę 1999/32/WE w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych (Dz. Urz. UE L 191 z 22.07.2005, str. 59).”;

2) w art. 4 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) paliwo żeglugowe — oznacza każde ropopochodne paliwo płynne przeznaczone do użycia lub używane na statku, w tym paliwo określone normą przenoszącą normę ISO 8217.”;

3) w art. 7:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Organ inspekcyjny może zlecić każdorazowo dokonanie określonych przeglądów lub czynności inspekcyjnych uznanej przez Komisję Europejską instytucji klasyfikacyjnej.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej może powierzyć zadania organu inspekcyjnego uznanej przez Komisję Europejską instytucji klasyfikacyjnej upoważnionej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2006 r. Nr 99, poz. 693 oraz z 2007 r. Nr 107, poz. 732).”;

4) w art. 8 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku pozytywnego wyniku przeglądu statku nieuprawiającego żeglugi międzynarodowej lub statku niepodlegającego konwencjom, o których mowa w art. 1 pkt 1, upoważniona przez ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej instytucja klasyfikacyjna sprawująca nadzór techniczny nad statkiem wydaje statkowi zaświadczenie o zgodności na formularzu określonym przez tę instytucję.”;

5) w art. 10:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1. Kapitan statku, z wyjątkiem statku rybackiego oraz statku sportowego uprawnionego do przewozu nie więcej niż 12 osób, przed zawinięciem do portu znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany do informowania portu o odpadach znajdujących się na statku.
2. Kapitan statku o polskiej przynależności, z wyjątkiem statku rybackiego oraz statku sportowego uprawnionego do przewozu nie więcej niż 12 osób, przed zawinięciem do portów państw stron Konwencji Helsińskiej 1992 i portów państw członkowskich Unii Europejskiej jest obowiązany do informowania portu o odpadach znajdujących się na statku.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

- „5. Z zastrzeżeniem ust. 5a, z obowiązku zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych do portowych urządzeń odbiorczych przed opuszczeniem portu są zwolnione statki, o ile spełnione zostaną łącznie następujące warunki:
- 1) kapitan statku przed zawinięciem do portu poinformował port o odpadach znajdujących się na statku, zgodnie z przepisami określonymi w ust. 3;
 - 2) z informacji, o której mowa w pkt 1, wynika, że statek ma pojemność zbiorników wystarczającą do składowania odpadów znajdujących się na statku i odpadów, które zostaną wytworzone do czasu zawinięcia statku do następnego portu.”,

c) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

- „8. Dyrektor właściwego urzędu morskiego może udzielić, w drodze decyzji, zwolnienia od obowiązku każdorazowego zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych przed opuszczeniem portu statkom odbywającym, bez zawijania do innych portów, podróże morskie na stałych liniach żeglugowych między:
- 1) portem położonym w polskich obszarach morskich a innym portem położonym w obszarze Morza Bałtyckiego lub Morza Północnego;
 - 2) dwoma portami położonymi w polskich obszarach morskich;
 - 3) jednym portem.”,

d) ust. 8a otrzymuje brzmienie:

- „8a. Na pisemny wniosek armatora, statkom zwolnionym, na podstawie ust. 8, od każdorazowego zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych przed opuszczeniem

portu, dyrektor właściwego urzędu morskiego może udzielić zwolnienia od obowiązku informowania portu o odpadach znajdujących się na statku, o którym mowa w ust. 1.”,

e) ust. 8b otrzymuje brzmienie:

- „8b. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 8a, jest ważne w okresie trwania zwolnienia od obowiązku każdorazowego zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych przed opuszczeniem portu, nie dłużej jednak niż przez okres dwóch lat.”,

f) po ust. 8b dodaje się ust. 8c w brzmieniu:

- „8c. Dyrektor właściwego urzędu morskiego, który na wniosek armatora wydał decyzję, o której mowa w ust. 8, wydaje zaświadczenie według wzoru określonego rozporządzeniem, o którym mowa w ust. 9.”,

g) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

- „9. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, mając na uwadze względy ochrony środowiska morskiego, określi, w drodze rozporządzenia, tryb udzielania zwolnień z obowiązku każdorazowego zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych w porcie, wzór wniosku w tej sprawie oraz wzór zaświadczenia o zwolnieniu statku z tego obowiązku.”,

h) dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

- „10. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej przekazuje Komisji Europejskiej, do dnia 31 marca każdego roku, zbiorcze zestawienie udzielonych zwolnień, o których mowa w ust. 8, na podstawie danych przekazanych przez dyrektorów urzędów morskich do dnia 31 grudnia poprzedniego roku.”;

6) w art. 13f ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

- „3. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wymagania dotyczące zawartości siarki w paliwie żeglugowym, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej w zakresie ograniczenia zawartości siarki w paliwach.
4. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, dodatkowe kryteria jakościowe dla paliw żeglugowych dostarczanych na statek, mając na względzie ochronę środowiska przed zanieczyszczeniami ze statków.”;

7) art. 13g otrzymuje brzmienie:

- „Art. 13g. 1. Dyrektor urzędu morskiego przeprowadza na statku kontrole w zakresie zawartości siarki w paliwie żeglugowym.

2. Kontrola obejmuje:

- 1) sprawdzanie każdorazowo dokumentów dostawy paliwa zawierających informacje dostawcy o zawartości siarki w paliwach żeglugowych wraz z zaplombowanymi próbkami podpisanymi przez przedstawiciela statku przyjmującego paliwo oraz dziennika okrętowego z wpisami dokumentującymi operacje zmiany paliwa;
- 2) w uzasadnionych przypadkach pobieranie próbek i badanie zawartości siarki paliwa żeglugowego:
 - a) w trakcie jego dostawy na statek,
 - b) znajdującego się w zbiornikach statku, jeżeli jest to technicznie możliwe, oraz próbek paliwa przechowywanych na statku w zaplombowanych pojemnikach.

3. Z przeprowadzonych kontroli dyrektor urzędu morskiego sporządza corocznie sprawozdanie zawierające wyniki kontroli zawartości siarki, które przekazuje do dnia 30 kwietnia następnego roku Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

4. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 3, powinno zawierać w szczególności informacje o:

- 1) całkowitej liczbie przetestowanych próbek z podziałem na rodzaj paliwa;
- 2) każdorazowo użytej do badania ilości paliwa i wyliczonej średniej zawartości siarki;
- 3) liczbie kontroli przeprowadzonych na statkach;
- 4) średniej zawartości siarki w paliwach żeglugowych stosowanych na obszarze właściwości dyrektora urzędu morskiego, obliczonej na podstawie przeprowadzonych badań oraz przekazanych przez dostawców paliw informacji.”;

8) w art. 14 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, sposób, zakres i terminy przeprowadzania przeglądów i inspekcji, sposób wydawania i potwierdzania oraz wzory międzynarodowych świadectw, o których mowa w art. 8, w zakresie ochrony morza przed zanieczyszczeniem przez statki, z uwzględnieniem przepisów międzynarodowych oraz przepisów prawa Unii Europejskiej w zakresie przeprowadzania inspekcji i przeglądów na statkach oraz zdawania odpadów wytwarzanych przez statki.”;

9) po art. 28 dodaje się art. 28a w brzmieniu:

„Art. 28a. 1. Jeżeli przeprowadzona inspekcja potwierdzi, że statek nie przestrzega przepisów ustawy w zakresie zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych do portowych urządzeń odbiorczych, dyrektor właściwego urzędu morskiego odmawia zgody na opuszczenie portu przez statek, aż do momentu zdania tych odpadów i pozostałości ładunkowych.

2. Jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie, że statek opuścił port nie dopełniając ciążących na nim obowiązków w zakresie informowania oraz zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych, dyrektor właściwego urzędu morskiego niezwłocznie informuje o tym fakcie właściwe władze administracji morskiej w następnym porcie, do którego zawija statek.

3. Jeżeli dyrektor urzędu morskiego otrzyma informację, że do portu morskiego znajdującego się w terytorialnym zakresie jego działania zmierza statek, który opuścił inny port z naruszeniem przepisów w zakresie informowania oraz zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych, zapewni przeprowadzenie inspekcji tego statku przed udzieleniem pozwolenia na jego wyjście w morze.”;

10) art. 36c otrzymuje brzmienie:

„Art. 36c. Dostawca, który dostarczając paliwo nie wykonuje ciążących na nim obowiązków, określonych w art. 13f, podlega karze pieniężnej do wysokości 50 000 SDR.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. — Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 i Nr 175, poz. 1462 oraz z 2006 r. Nr 220, poz. 1600) w art. 4 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) łowienie zwierzyny przy pomocy ptaków łowczych za zgodą ministra właściwego do spraw środowiska”.

Art. 10. W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2005 r. Nr 226, poz. 1943, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a lub c lub posiada dyplom lub inny dokument potwierdzający ukończenie wyższej szkoły medycznej, wydany przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, wymieniony

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 117, poz. 790, Nr 191, poz. 1410 i Nr 220, poz. 1600 oraz z 2007 r. Nr 123, poz. 849 i Nr 166, poz. 1172.

w wykazie, o którym mowa w art. 6b, ale nie posiada świadectwa towarzyszącego lub innego dokumentu wymienionego w wykazie, o którym mowa w art. 6b, lub zaświadczenia, o którym mowa w art. 5a—5c, oraz spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 3—5, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry, jeżeli ponadto:

- 1) odbyła staż podyplomowy lub uzyskała uznanie stażu podyplomowego odbytego poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny ze stażem podyplomowym odbytym w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) złożyła z wynikiem pozytywnym lekarski egzamin państwowy lub lekarsko-dentystyczny egzamin państwowy w języku polskim lub innym języku, w którym prowadzone są w polskich uczelniach medycznych studia na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym.

4. W celu odbycia stażu podyplomowego okręgowa rada lekarska przyznaje ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry.”;

2) art. 5b otrzymuje brzmienie:

„Art. 5b. 1. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Włoskiej, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 24 lutego 1980 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, stwierdzające, że:

- 1) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz
- 2) wykonywała na terytorium Republiki Włoskiej zawód lekarza dentystry zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia albo
- 3) posiadane przez nią kwalifikacje zawodowe zostały uzyskane w wyniku kształcenia trwającego co najmniej trzy lata oraz są uważane za równorzędne z kwalifikacjami potwierdzonymi w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.

2. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Włoskiej, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 stycznia 1986 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, stwierdzające, że:

1) wykonywała w Republice Włoskiej zawód lekarza dentystry zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia oraz

2) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz

3) zdała egzamin specjalizacyjny przed odpowiednimi włoskimi władzami, w celu ustalenia, że posiadana przez nią wiedza i umiejętności odpowiadają kwalifikacjom potwierdzonym w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, albo

4) posiadane przez nią kwalifikacje zawodowe zostały uzyskane w wyniku kształcenia trwającego co najmniej trzy lata oraz są uważane za równorzędne z kwalifikacjami potwierdzonymi w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.

3. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Królestwie Hiszpanii, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 stycznia 1986 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, stwierdzające, że:

1) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz

2) wykonywała na terytorium Królestwa Hiszpanii zawód lekarza dentystry zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia albo

- 3) posiadane przez nią kwalifikacje zawodowe zostały uzyskane w wyniku kształcenia trwającego co najmniej trzy lata oraz są uważane za równorzędne z kwalifikacjami potwierdzonymi w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.
4. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Austrii, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 stycznia 1994 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, stwierdzające, że:
 - 1) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz
 - 2) wykonywała na terytorium Republiki Austrii zawód lekarza dentystry zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia albo
 - 3) posiadane przez nią kwalifikacje zawodowe zostały uzyskane w wyniku kształcenia trwającego co najmniej trzy lata oraz są uważane za równorzędne z kwalifikacjami potwierdzonymi w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.
5. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Czeskiej lub byłej Czechosłowacji, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 maja 2004 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, stwierdzające, że:
 - 1) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz
 - 2) wykonywała na terytorium Republiki Czeskiej zawód lekarza dentystry zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia albo
 - 3) posiadane przez nią kwalifikacje zawodowe zostały uzyskane w wyniku kształcenia trwającego co najmniej trzy lata oraz są uważane za równorzędne z kwalifikacjami potwierdzonymi w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.”;
- 3) w art. 6:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu uzyskania prawa wykonywania zawodu, lekarz lub lekarz dentysta przedstawia okręgowej radzie lekarskiej, na obszarze której zamierza wykonywać zawód, odpowiednie dokumenty, stwierdzające spełnienie wymagań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 oraz w ust. 2, a w przypadku, jeżeli lekarzem tym jest osoba, o której mowa w art. 5 ust. 3 — dokumenty stwierdzające odbycie stażu podyplomowego lub dokument potwierdzający uznanie stażu podyplomowego odbytego poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny ze stażem podyplomowym odbytym w Rzeczypospolitej Polskiej i złożenie lekarskiego egzaminu państwowego lub lekarsko-dentystrycznego egzaminu państwowego z wynikiem pozytywnym.”,

ciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia albo

- 3) posiadane przez nią kwalifikacje zawodowe zostały uzyskane w wyniku kształcenia trwającego co najmniej trzy lata oraz są uważane za równorzędne z kwalifikacjami potwierdzonymi w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.

6. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Słowackiej lub byłej Czechosłowacji, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 maja 2004 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, stwierdzające, że:

- 1) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz

- 2) wykonywała na terytorium Republiki Słowackiej zawód lekarza dentystry zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia albo

- 3) posiadane przez nią kwalifikacje zawodowe zostały uzyskane w wyniku kształcenia trwającego co najmniej trzy lata oraz są uważane za równorzędne z kwalifikacjami potwierdzonymi w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W celu uzyskania ograniczonego prawa wykonywania zawodu, lekarz, lekarz dentysta przedstawia okręgowej radzie lekarskiej, na obszarze której zamierza odbyć staż podyplomowy, dokumenty stwierdzające spełnienie wymagań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. a lub c lub dyplom lub inny dokument potwierdzający ukończenie wyższej szkoły medycznej, wydany przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, wymieniony w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz dokumenty potwierdzające spełnienie wymagań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 4 i 5.”;

4) w art. 6a dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Dokumenty przekazane w ramach weryfikacji zachowują ważność przez okres trzech miesięcy od dnia ich wydania.”;

5) w art. 7:

a) ust. 1—3 otrzymują brzmienie:

„1. Cudzoziemcowi niebędącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej okręgowa rada lekarska właściwa ze względu na zamierzone miejsce wykonywania zawodu przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty na stałe albo na czas określony, jeżeli spełnia następujące warunki:

1) posiada dyplom lekarza lub lekarza dentysty wydany:

a) przez polską szkołę wyższą lub

b) w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub

c) w innym państwie niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, pod warunkiem, że dyplom został uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równorzędny zgodnie z odrębnymi przepisami;

2) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;

3) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu lekarza;

4) wykazuje nienaganną postawę etyczną;

5) odbył staż podyplomowy;

6) złożył z wynikiem pozytywnym lekarski egzamin państwowy lub lekarsko-dentystyczny egzamin państwowy;

7) uzyskał prawo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z odrębnymi przepisami.

1a. Cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, zamierzającemu wykonywać zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyłącznie w celu odbycia szkolenia podyplomowego

lub studiów w celu uzyskania stopnia naukowego, przyznaje się prawo wykonywania zawodu na czas określony, jeżeli spełnia warunki określone w ust. 1 oraz uzyska zgodnie z odrębnymi przepisami zgodę ministra właściwego do spraw zdrowia na odbycie określonego szkolenia podyplomowego lub studiów doktoranckich.

1b. Prawo wykonywania zawodu, o którym mowa w ust. 1a, przyznawane jest wyłącznie na okres odbycia szkolenia podyplomowego lub trwania studiów w celu uzyskania stopnia naukowego oraz obejmuje wskazane miejsce odbywania szkolenia lub studiów doktoranckich.

2. Cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, można przyznać ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty, jeżeli spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1—4 i 7.

3. Cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, przyznaje się prawo wykonywania zawodu, o którym mowa w ust. 1, 1a i 2, jeżeli ukończył studia medyczne w języku polskim albo jeżeli wykazał znajomość języka polskiego niezbędną do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty potwierdzoną egzaminem z języka polskiego.”,

b) uchyla się ust. 3a i 4;

6) w art. 9:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Lekarz o odpowiednio wysokich kwalifikacjach, nieposiadający prawa wykonywania zawodu w państwie członkowskim Unii Europejskiej, ale posiadający to prawo w innym państwie, może brać udział w konsylium lekarskim lub nauczać zawodu lekarza i wykonywać zabiegi, których potrzeba wynika z tego konsylium lub programu kształcenia, jeżeli:

1) został zaproszony przez lekarza posiadającego prawo wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, każdorazowo po uzyskaniu zgody właściwej okręgowej rady lekarskiej, lub

2) został zaproszony przez lekarza wykonującego zawód w zakładzie opieki zdrowotnej, każdorazowo po uzyskaniu zgody kierownika tego zakładu i właściwej okręgowej rady lekarskiej, lub

3) został zaproszony przez szpital kliniczny lub medyczny instytut naukowo-badawczy, który informuje o tym właściwą okręgową radę lekarską.”,

b) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Jeżeli lekarz, lekarz dentysta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej mający miejsce zamieszkania

lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub lekarz, lekarz dentysta, o którym mowa w ust. 2, zostanie pozbawiony lub zawieszony w prawie wykonywania zawodu, zaświadczenie o prawie wykonywania zawodu oraz inne dokumenty świadczące o posiadaniu tego prawa tracą swoją ważność z dniem pozbawienia lub zawieszenia mu prawa wykonywania zawodu.”;

7) w art. 15:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Lekarski egzamin państwowy lub lekarsko-dentystyczny egzamin państwowy organizuje i przeprowadza Centrum Egzaminów Medycznych, działające przy ministrze właściwym do spraw zdrowia.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Organizacja i zapewnienie odbycia stażu podyplomowego dla osób mających stałe miejsce zamieszkania na obszarze województwa, absolwentów studiów lekarskich i lekarsko-dentystycznych zamierzających wykonywać zawód na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej oraz dla osób będących obywatelami innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o których mowa w art. 5 ust. 3, zamierzających wykonywać zawód na terenie danego województwa, jest zadaniem marszałka województwa z zakresu administracji rządowej.”,

c) po ust. 6c dodaje się ust. 6d w brzmieniu:

„6d. Przepisy ust. 1—3d oraz 4—6c stosuje się odpowiednio do osób będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej.”,

d) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Staż podyplomowy odbyty w państwie członkowskim Unii Europejskiej przez lekarza będącego obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw zdrowia uznaje za równoważny w całości lub w części ze stażem podyplomowym odbytym w Rzeczypospolitej Polskiej.”,

e) uchyla się ust. 10.

Art. 11. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 109, poz. 925, Nr 175, poz. 1462, Nr 179, poz. 1486 i Nr 180, poz. 1494 i 1497, z 2006 r. Nr 17, poz. 141, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 190, poz. 1400, Nr 191, poz. 1410 i Nr 235, poz. 1701 oraz z 2007 r. Nr 52, poz. 343, Nr 57, poz. 381, Nr 99, poz. 661 i Nr 123, poz. 845.

1) w art. 71 po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. W przypadku gdy z dokumentu stwierdzającego dokonanie rejestracji pojazdu, o którym mowa w ust. 5, nie wynika prawo do używania pojazdu przez kierującego, osoba ta obowiązana jest posiadać przy sobie i okazywać na żądanie organu kontroli ruchu drogowego dokument potwierdzający to prawo.”;

2) w art. 72:

a) w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) dowodu odprawy celnej przywozowej, jeżeli pojazd został sprowadzony z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej i jest rejestrowany po raz pierwszy;”,

b) w ust. 2 uchyla się pkt 4,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku pojazdu sprowadzanego z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacją Szwajcarską lub państwem członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym zamiast dowodu rejestracyjnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, dopuszcza się przedstawienie innego dokumentu stwierdzającego rejestrację pojazdu, wydanego przez organ właściwy do rejestracji pojazdów w tym państwie.”;

3) w art. 80b:

a) w ust. 1a w pkt 1 dodaje się lit. k—s w brzmieniu:

„k) podrodzaj,

l) rodzaj paliwa,

m) średnie zużycie paliwa,

n) maksymalna masa całkowita,

o) masa własna,

p) emisja CO₂ (wartość uśredniona),

r) rodzaj zawieszenia,

s) wyposażenie i rodzaj urządzenia radarowego bliskiego zasięgu;”,

b) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Informacje, o których mowa:

1) w ust. 1a pkt 1 lit. m i p — gromadzi się wyłącznie dla samochodów osobowych rejestrowanych po raz pierwszy;

2) w ust. 1a pkt 1 lit. r — gromadzi się wyłącznie dla samochodów ciężarowych o dopuszczalnej masie całkowitej od 3,5 t oraz przyczep i naczep, które łącznie z pojazdem silnikowym posiadają dopuszczalną masę całkowitą od 7,0 t, rejestrowanych po raz pierwszy;

- 3) w ust. 1a pkt 1 lit. s — gromadzi się dla pojazdów samochodowych rejestrowanych po raz pierwszy.”;
- 4) w art. 80c w ust. 1 w pkt 15 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 16—18 w brzmieniu:
- „16) ministrowi właściwemu do spraw transportu;
- 17) ministrowi właściwemu do spraw łączności;
- 18) Prezesowi Głównego Urzędu Statystycznego.”;
- 5) po art. 86 dodaje się art. 86a w brzmieniu:
- „Art. 86a. Prawa i obowiązki producenta i importera, o których mowa w art. 68—70, dotyczą również podmiotu wprowadzającego do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia nowy pojazd samochodowy, ciągnik rolniczy, motorower, tramwaj lub przyczepę oraz przedmioty ich wyposażenia lub części.”;
- 6) w art. 94 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
- „1. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej odpowiednim pojazdem silnikowym może kierować osoba posiadająca ważne zagraniczne prawo jazdy wydane przez:
- 1) państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederację Szwajcarską lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym — w okresie ważności prawa jazdy;
- 2) państwo:
- a) będące stroną Konwencji o ruchu drogowym, sporządzonej w Wiedniu dnia 8 listopada 1968 r. (Dz. U. z 1988 r. Nr 5, poz. 40 i 44),
- b) niewymienione w pkt 1, którego wzór prawa jazdy jest zgodny z wzorem określonym w Konwencji, o której mowa w lit. a
- w okresie 6 miesięcy od daty rozpoczęcia stałego lub czasowego pobytu, nie dłużej jednak niż przez okres ważności prawa jazdy.
2. Osoba posiadająca krajowe prawo jazdy wydane za granicą, która zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, może otrzymać polskie krajowe prawo jazdy po oddaniu zagranicznego ważnego prawa jazdy organowi wydającemu prawo jazdy, z zastrzeżeniem ust. 4. Jeżeli zagraniczne prawo jazdy nie jest zgodne ze wzorem określonym w Konwencji wymienionej w ust. 1 pkt 2 lit. a, dodatkowym warunkiem otrzymania polskiego prawa jazdy jest zdanie części teoretycznej egzaminu państwowego — warunek ten nie dotyczy prawa jazdy wydanego przez państwo, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.”;
- 7) w art. 129 w ust. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
- „2a) żądania okazania dokumentu potwierdzającego prawo do używania pojazdu, o którym mowa w art. 71 ust. 5, jeżeli pojazd ten nie jest zarejestrowany na nazwisko osoby nim kierującej.”.
- Art. 12.** W ustawie z dnia 30 lipca 1997 r. o państwowym przedsiębiorstwie użyteczności publicznej „Poczta Polska” (Dz. U. Nr 106, poz. 675, z późn. zm.¹⁰⁾) w art. 27 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Dokumenty i opinie, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. a—c oraz pkt 4 i 5, Rada Poczty Polskiej przedstawia ministrowi właściwemu do spraw łączności, który zajmuje wobec nich ostateczne stanowisko.”.
- Art. 13.** W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.¹¹⁾) do tytułu ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:
- „¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz. Urz. WE L 281 z 23.11.1995, str. 31, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 15, str. 355, z późn. zm.).”.
- Art. 14.** W ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525 i Nr 96, poz. 959 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711) wprowadza się następujące zmiany:
- 1) w art. 4 dodaje się ust. 4 i 5 brzmienia:
- „4. Ilekroć w ustawie jest mowa o państwach członkowskich Unii Europejskiej należy przez to rozumieć również państwa trzecie traktowane na równi z nimi na podstawie umowy w sprawie włączenia tych państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen.
5. Ilekroć w ustawie jest mowa o:
- 1) zgodzie przewozowej należy przez to rozumieć dokument wystawiany przez zbywcę broni palnej w państwie początkowym transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej, poświadczony przez właściwe władze tego państwa, zaświadczaający o wiarygodności tego zbywcy oraz o objęciu kontrolą przez to państwo tej transakcji;

¹⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 120, poz. 1268, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 93, poz. 894, z 2005 r. Nr 172, poz. 1442 i Nr 267, poz. 2258 oraz z 2006 r. Nr 157, poz. 1119.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 25, poz. 219 i Nr 33, poz. 285, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 oraz z 2007 r. Nr 165, poz. 1170.

- 2) uprzedniej zgodzie przewozowej należy przez to rozumieć dokument wystawiany przez nabywcę broni palnej w państwie docelowym transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej, poświadczony przez właściwe władze tego państwa, zaświadczaający o wiarygodności tego nabywcy oraz o objęciu kontrolą przez to państwo tej transakcji.”;
- 2) w art. 27 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:
- „7. Przepisy ust. 2a pkt 5 i ust. 6, w zakresie odnoszącym się do numeru ewidencyjnego Powojszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), nie dotyczą obywateli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, którym nie został on nadany.”;
- 3) art. 34 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 34. 1. Przewóz broni i amunicji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do obywateli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, którzy posiadają Europejską kartę broni palnej.”;
- 4) w art. 36 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
- „4a. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, nabywca broni palnej, który zleca jej przewóz na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej jest obowiązany przekazać dokonującemu przewozu, potwierdzoną za zgodność z oryginałem, kopię wypełnionej i poświadczonej uprzedniej zgody przewozowej oraz zgody przewozowej.”;
- 5) w art. 37 ust. 1 i 2 otrzymuje brzmienie:
- „1. Przywóz broni i amunicji, z państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej, przez obywateli polskich wymaga uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Osoby, o których mowa w ust. 1, przekraczając zewnętrzną granicę Unii Europejskiej, zobowiązane są do pisemnego zgłoszenia właściwemu organowi celnemu przywozu broni i amunicji. Organ ten niezwłocznie przekazuje informacje zawarte w zgłoszeniu właściwemu organowi Policji.”;
- 6) po art. 37 dodaje się art. 37a w brzmieniu:
- „Art. 37a. 1. Osobom deklarującym zakup broni palnej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, poza zaświadczeniem, o którym mowa w art. 12 ust. 3, właściwy terytorialnie komendant wojewódzki Policji, na ich wniosek, poświadczając uprzednią zgodę przewozową.
2. Uprzednia zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:
- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
 - 2) firmę lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej;
 - 3) siedzibę i jej adres lub adres zamieszkania zbywcy i nabywcy broni palnej;
 - 4) adres, na który broń palna ma być dostarczona;
 - 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej;
 - 6) liczbę jednostek broni palnej.
3. Organ, o którym mowa w ust. 1, poświadczając uprzednią zgodę przewozową w terminie nie dłuższym niż 5 dni od dnia jej wpływu do tego organu.
4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór uprzedniej zgody przewozowej, z uwzględnieniem danych, o których mowa w ust. 2, w taki sposób, aby zawierała ona elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację broni palnej i stron transakcji oraz miejsca przeznaczone na dokonywanie wpisów poświadczających legalność transakcji.”;
- 7) art. 38 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 38. 1. Wywóz broni i amunicji za granicę przez obywateli polskich wymaga zgody właściwego organu Policji.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wydania Europejskiej karty broni palnej, uprawniającej do wwozu broni na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej.”;
- 8) w art. 42:
- a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mogą przywozić i wywozić broń sygnałową, jeżeli stanowi ona stałe wyposażenie jednostek pływających i statków powietrznych.”;
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2 oraz 2a, odbywa się na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, które zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.”;

c) ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej może nastąpić także bez zachowania warunku określonego w ust. 3, na podstawie Europejskiej karty broni palnej, wydanej przez właściwe władze tych państw, jeżeli broń ta jest wpisana do Europejskiej karty broni palnej i cudzoziemiec jest w stanie uzasadnić powód swojej podróży z bronią.”,

d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. W przypadku, o którym mowa w ust. 3a, Europejska karta broni palnej uprawnia jej posiadacza do nabycia amunicji do broni określonej w tej karcie.”;

9) w art. 43:

a) po ust. 5 dodaje się ust. 5a—5c brzmieniu:

„5a. Do wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej broni nabytej przez nabywcę broni palnej z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej uprawnia zgoda przewozowa, poświadczona przez właściwego terytorialnie komendanta wojewódzkiego Policji.

5b. Zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) firmę lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej;
- 3) siedzibę i jej adres lub adres zamieszkania zbywcy i nabywcy broni palnej,
- 4) adres, na który broń palna ma być dostarczona;
- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej;
- 6) liczbę jednostek broni palnej;
- 7) sposób przewozu broni palnej;
- 8) datę rozpoczęcia i przewidywaną datę zakończenia przewozu broni palnej;
- 9) wskazanie uprzedniej zgody przewozowej wydanej przez właściwe władze państwa docelowego transakcji.

5c. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgody przewozowej, w taki sposób, aby zawierała ona elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację broni palnej i stron transakcji oraz miejsca przeznaczone na dokonywanie wpisów poświadczających legalność transakcji.”,

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Właściwy organ celny niezwłocznie zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji, o którym mowa w ust. 2, o fakcie wywozu do państwa trzeciego innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej przez cudzoziemca broni nabytej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przepisu tego nie stosuje się do obywateli innych państw członkowskich Unii Europejskiej.”;

10) po art. 43 dodaje się art. 43a w brzmieniu:

„Art. 43a. 1. Komendant wojewódzki Policji odmawia poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej i zgody przewozowej, jeżeli zachodzą okoliczności uzasadniające cofnięcie pozwolenia na broń.

2. Organem odwoławczym od decyzji komendanta wojewódzkiego Policji jest Komendant Główny Policji.

3. W zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą do przemieszczania broni między obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5a ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, z wyłączeniem art. 35e, art. 35g, art. 35h, art. 35i ust. 2, art. 35j, art. 35l oraz art. 35m.”.

Art. 15. W ustawie z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 68, poz. 450) do tytułu ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Rady 2006/98/WE z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie opodatkowania, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii (Dz. Urz. UE L 363 z 20.12.2006, str. 129).”.

Art. 16. W ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2006 r. Nr 99, poz. 693 oraz z 2007 r. Nr 107, poz. 732) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) promie pasażerskim typu ro-ro — należy przez to rozumieć statek pasażerski posiadający urządzenia umożliwiające wjazd i wyjazd z niego pojazdów drogowych lub kolejowych;

2) w art. 7 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Organy, o których mowa w ust. 2 oraz określone na podstawie ust. 5 i 6, mogą powierzyć dokonanie określonych przeglądów lub czynności inspekcyjnych wyznaczonym w tym celu osobom lub uznanej przez Komisję Europejską instytucji klasyfikacyjnej.”;

3) w art. 12 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Kapitanowi statku przysługuje prawo do wniesienia odwołania od decyzji, o których mowa w ust. 3 i 6, o czym powinien zostać poinformowany przez organ wydający decyzję.”;

4) w art. 27a dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Kapitan statku, do którego mają zastosowanie przepisy w zakresie zarządzania bezpieczną eksploatacją wynikające z Konwencji SOLAS oraz Międzynarodowego Kodeksu zarządzania bezpieczną eksploatacją statków i zapobieganiem zanieczyszczaniu (Kodeks ISM), określonego w rozdziale IX Konwencji SOLAS, zgodnie z tym Kodeksem, o każdym przypadku, o którym mowa w ust. 1, powiadamia armatora, który po uzyskaniu takiej informacji jest obowiązany skontaktować się z właściwą stacją brzegową i, jeżeli jest to konieczne, pozostać do jej dyspozycji.”;

5) w art. 29 dodaje się ust. 4—9 w brzmieniu:

„4. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, wykazy obszarów pasażerskiej żeglugi krajowej, strefy całorocznej eksploatacji oraz, gdy jest to uzasadnione, strefy czasowo ograniczonej eksploatacji statków w pasażerskiej żegludze krajowej, z uwzględnieniem klasy statków pasażerskich.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, wykazy obszarów morza, po których pływają promy pasażerskie typu ro-ro uprawiające regularną międzynarodową żeglugę pasażerską do lub z portów Rzeczypospolitej Polskiej, z uwzględnieniem danych dotyczących znaczącej wysokości fali na tych obszarach.

6. Pasażerska żegluga krajowa oznacza żeglugę na wodach morskich uprawianą przez statki pasażerskie między portamiorskimi Rzeczypospolitej Polskiej.

7. Regularna międzynarodowa żegluga pasażerska oznacza żeglugę statkiem pasażerskim inną niż określona w ust. 6.

8. Obszary, o których mowa w ust. 5, ustala się z państwami członkowskimi Unii Europejskiej lub państwami członkowskimi Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, a gdy jest to uzasadnione i możliwe, z pozostałymi państwami znajdującymi się na obu końcach regularnego połączenia promowego.

9. O wejściu w życie rozporządzeń, o których mowa w ust. 4 i 5, a także o ich zmianach, minister właściwy do spraw gospodarki morskiej powiadamia Komisję Europejską.”;

6) w art. 29b dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Kapitan statku powiadamia armatora o środkach podjętych na podstawie ust. 1.

3. W przypadku podjęcia przez kapitana statku działań niezgodnych z zaleceniami lub decyzjami dyrektora urzędu morskiego, o których mowa w ust. 1, kapitan powiadamia dyrektora urzędu morskiego o powodach swojego działania.”;

7) w art. 51 dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:

„7) wymogów bezpieczeństwa dla statków pasażerskich i pasażerów w pasażerskiej żegludze krajowej, określonych w przepisach o szczegółowych warunkach uprawiania żeglugi,

8) spełniania przez prom pasażerski typu ro-ro szczególnych wymogów stateczności, określonych w przepisach o szczegółowych warunkach bezpiecznego uprawiania żeglugi,”;

8) w art. 53 dodaje się pkt 6 i 7 w brzmieniu:

„6) narusza przepisy dotyczące wymogów bezpieczeństwa dla statków pasażerskich i pasażerów w pasażerskiej żegludze krajowej, określonych w przepisach o szczegółowych warunkach uprawiania żeglugi,

7) narusza przepisy dotyczące szczególnych wymogów stateczności promów pasażerskich typu ro-ro określone w przepisach o szczegółowych warunkach bezpiecznego uprawiania żeglugi,”.

Art. 17. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857 oraz z 2007 r. Nr 123, poz. 846) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do statku, którego państwem przynależności jest Konfederacja Szwajcarska.”;

2) w art. 17:

a) po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. Zdolność zawodową traci osoba, która została pozbawiona kwalifikacji zawodowych, o których mowa w ust. 4 pkt 3.

5b. Zaświadczenie o utracie zdolności zawodowej wydaje, na wniosek osoby zainteresowanej, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Za wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 5 i 5b, pobiera się opłatę w wysokości określonej w załączniku do ustawy.”,

c) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Uznaje się zaświadczenia o spełnieniu wymogu zdolności zawodowej wydane zgodnie z przepisami, obowiązującymi w pań-

stwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, w sprawie dostępu do wykonywania zawodu przewoźnika towarów w żegludze śródlądowej w transporcie krajowym i międzynarodowym oraz wzajemnego uznawania dyplomów, zaświadczeń i innych dowodów kwalifikacji formalnych.”;

3) po art. 17 dodaje się art. 17a w brzmieniu:

„Art. 17a. W przypadku gdy przedsiębiorca przestał spełniać wymogi, o których mowa w art. 17 ust. 1, może on prowadzić działalność do dnia spełnienia wymogu zdolności zawodowej, określonego przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej.”;

4) w art. 18 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio do osób, które mają obywatelstwo albo siedzibę w jednym z państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Konfederacji Szwajcarskiej.”;

5) w art. 29 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Uznaje się świadectwa zdolności żeglugowej obcych statków wydane zgodnie z obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, przepisami o wzajemnym uznawaniu świadectw zdolności żeglugowej w żegludze śródlądowej.”;

6) w art. 35 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Uznaje się dokumenty kwalifikacyjne kierowników obcych statków wydane zgodnie z:

- 1) przepisami, obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, w sprawie uzyskiwania krajowych patentów kapitanów statków do przewozu towarów i pasażerów śródlądowymi drogami wodnymi;

2) Konwencją o żegludze na Renie.”;

7) w art. 41e ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Świadectwa doradców do spraw bezpieczeństwa przewozu materiałów niebezpiecznych wydane przez właściwe władze innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, pań-

stwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej są uznawane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

8) art. 41h otrzymuje brzmienie:

„Art. 41h. 1. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej prowadzi ewidencję doradców, zawierającą następujące dane:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) adres i miejsce zamieszkania;
- 3) datę wydania i numer świadectwa doradcy;
- 4) datę przedłużenia świadectwa doradcy;
- 5) datę cofnięcia świadectwa doradcy.

2. Na żądanie dyrektora urzędu, każdy przewoźnik, o którym mowa w art. 17, przekazuje dane, o których mowa w ust. 1.”;

9) w załączniku do ustawy w części II „Spełnienie wymogu zdolności zawodowej” dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a. Za zaświadczenie o utracie zdolności zawodowej — 30 zł.”.

Art. 18. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 oraz z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, Nr 171, poz. 1225 i Nr 208, poz. 1541) wprowadza się następujące zmiany:

1) odnośnik nr 1 do tytułu ustawy otrzymuje brzmienie:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy Rady 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towaru, do której należy dany środek spożywczy (Dz. Urz. WE L 186 z 30.06.1989, str. 21, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 10, str. 1, z późn. zm.),
- 2) dyrektywy Rady 91/238/EWG z dnia 22 kwietnia 1991 r. zmieniającej dyrektywę 89/396/EWG w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towaru, do której należy dany środek spożywczy (Dz. Urz. WE L 107 z 27.04.1991, str. 50; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 10, str. 275),
- 3) dyrektywy Rady 92/11/EWG z dnia 3 marca 1992 r. zmieniającej dyrektywę 89/396/EWG w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towaru, do której należy dany środek spożywczy (Dz. Urz. WE L 65 z 11.03.1992, str. 32; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 11, str. 81),

4) dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych (Dz. Urz. WE L 109 z 06.05.2000, str. 29, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 75, z późn. zm.).”;

2) w art. 15a:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1. Tusze wieprzowe oraz wołowe poddaje się klasyfikacji i oznacza się znakiem klasy jakości handlowej ustalonej dla danej tuszy, zgodnie z warunkami określonymi w przepisach Unii Europejskiej¹²⁾.
2. Tusze innych zwierząt mogą być klasyfikowane i oznaczane znakiem klasy jakości handlowej.”,

b) w ust. 3 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

- „2) tusz wieprzowych pochodzących z rzeźni, w których poddaje się ubojowi:
 - a) nie więcej niż 200 świń tygodniowo średniorocznie lub

b) wyłącznie świnie urodzone i tuczone w tuczarniach tych rzeźni oraz dokonuje się rozbioru wszystkich uzyskanych tusz;

3) tusz wołowych pochodzących z rzeźni, w których poddaje się ubojowi:

- a) nie więcej niż 75 sztuk bydła dojrzałego tygodniowo średniorocznie lub
- b) niewielkie ilości zwierząt na podstawie umowy z właścicielem.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a—3e w brzmieniu:

„3a. Za liczbę sztuk poddawanych ubojowi tygodniowo średniorocznie przyjmuje się średnią za ostatni rok kalendarzowy.

3b. W przypadku gdy średnia liczba sztuk poddawanych ubojowi za ostatni rok kalendarzowy jest niższa od wielkości określonych w ust. 3 pkt 2 lit. a lub pkt 3 lit. a, za liczbę sztuk poddawanych ubojowi tygodniowo średniorocznie przyjmuje się średnią za okres ostatnich dwóch lat poprzedzających rok kalendarzowy, w którym ma być prowadzona klasyfikacja.

3c. Organ Inspekcji właściwy ze względu na miejsce poddawania zwierząt ubojowi może wystąpić z wnioskiem do podmiotu obowiązanego do prowadzenia klasyfikacji tusz, o których mowa w ust. 1, o przekazanie informacji o planowanych terminach poddawania zwierząt ubojowi we wskazanym w tym wniosku okresie. Okres ten nie może być dłuższy niż trzy miesiące. Informacje o planowanych terminach poddawania zwierząt ubojowi przekazuje się w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku.

3d. Podmiot poddający zwierzęta ubojowi składa właściwemu ze względu na miejsce poddawania zwierząt ubojowi organowi Inspekcji kwartalną i roczną informację o liczbie uzyskanych tusz:

- 1) wołowych i wieprzowych;
- 2) w poszczególnych kategoriach oraz klasach uformowania i otluszczenia — w odniesieniu do tusz bydła dojrzałego, jeżeli poddawał tusze klasyfikacji;
- 3) w poszczególnych klasach mięsności — w odniesieniu do tusz wieprzowych, jeżeli poddawał tusze klasyfikacji.

3e. Informację, o której mowa w ust. 3d, składa się w terminie do 10 dnia miesiąca następującego po kwartale lub roku, którego informacja dotyczy.”,

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw rynków rolnych, w drodze rozporządzenia:

- 1) określi szczegółowy sposób oznaczania klasy jakości handlowej tusz wieprzowych oraz tusz wołowych,

¹²⁾ 1) rozporządzenie Rady (EWG) nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych (Dz. Urz. WE L 301 z 20.11.1984, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 6, str. 126, z późn. zm.),

2) rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2967/85 z dnia 24 października 1985 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych (Dz. Urz. WE L 285 z 25.10.1985, str. 39, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 6, str. 252, z późn. zm.),

3) rozporządzenie Rady (EWG) nr 1208/81 z dnia 28 kwietnia 1981 r. ustalające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz dorosłego bydła (Dz. Urz. WE L 123 z 07.05.1981, str. 3, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 5, str. 20, z późn. zm.),

4) rozporządzenie Komisji (EWG) nr 563/82 z dnia 10 marca 1982 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (EWG) nr 1208/81 ustanawiającego rynkowe ceny dorosłego bydła na podstawie wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych (Dz. Urz. WE L 67 z 11.03.1982, str. 23, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 5, str. 118, z późn. zm.),

5) rozporządzenie Rady (EWG) nr 1186/90 z dnia 7 maja 1990 r. rozszerzające zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych (Dz. Urz. WE L 119 z 11.05.1990, str. 32; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 10, str. 68),

6) rozporządzenie Komisji (EWG) nr 344/91 z dnia 13 lutego 1991 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1186/90 rozszerzającego zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych (Dz. Urz. WE L 41 z 14.02.1991, str. 15, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 11, str. 125, z późn. zm.),

7) rozporządzenie Komisji (WE) nr 103/2006 z dnia 20 stycznia 2006 r. przyjmujące dodatkowe przepisy dla stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz bydła dojrzałego (Dz. Urz. UE L 17 z 21.01.2006, str. 6).

- 2) określi wzory formularzy służących do sporządzania informacji, o których mowa w ust. 3d,
 - 3) może określić rodzaje tusz innych zwierząt oznaczanych znakiem klasy jakości handlowej oraz sposób ich oznaczania tym znakiem
— mając na względzie potrzebę zastosowania do tych czynności odpowiednich urządzeń, określenia warunków klasyfikacji umożliwiającej jednolitą rejestrację cen rynkowych oraz zapewnienia odpowiedniej zapłaty producentom.”;
- 3) w art. 17 w ust. 1 uchyla się pkt 3;
- 4) w art. 32:
- a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
„1. Badania laboratoryjne związane z kontrolą jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, o której mowa w art. 17, są przeprowadzane w laboratoriach:
1) Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych;
2) Inspekcji Handlowej.
2. Badania laboratoryjne związane z oceną są przeprowadzane w laboratoriach Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych albo w innych laboratoriach posiadających akredytację.”;
 - b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
„3a. Badania laboratoryjne, o których mowa w ust. 1 pkt 1, są finansowane ze środków Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.”;
- 5) w art. 36 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Protokół przechowuje się co najmniej rok od daty jego sporządzenia, z wyłączeniem protokołu z nadawania klasy tuszom wieprzowym, który przechowuje się przez 4 tygodnie od daty jego sporządzenia.”;
- 6) w art. 40:
- a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Kto:
1) prowadząc rzeźnię:
a) nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z przepisami art. 11 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1538/91 z dnia 5 czerwca 1991 r. wprowadzającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1906/90 w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu (Dz. Urz. WE L 143 z 07.06.1991, str. 11, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 11, str. 272, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1538/91”,
b) nie prowadzi systematycznej kontroli zawartości wody wchłoniętej albo prowadzi ją niezgodnie z przepisami art. 14a ust. 3 i art. 14b ust. 3 rozporządzenia nr 1538/91 lub nie podejmuje czynności określonych w art. 14a ust. 3 lub art. 14b ust. 3 tego rozporządzenia,
2) będąc producentem nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z przepisami art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 1538/91,
3) będąc producentem pasz lub dostawcą pasz nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z przepisami art. 11 ust. 2a rozporządzenia nr 1538/91,
4) prowadząc zakład wylęgowy nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z przepisami art. 11 ust. 2b rozporządzenia nr 1538/91,
5) prowadząc rzeźnię nie wykonuje czynności, o których mowa w art. 14a ust. 2 lub art. 14b ust. 2 rozporządzenia nr 1538/91
— podlega karze grzywny.”;
 - b) po ust. 4a dodaje się ust. 4b—4d w brzmieniu:
„4b. Kto:
1) prowadzi klasyfikację tusz wieprzowych lub wołowych nie posiadając uprawnień rzeczoznawcy,
2) wykonuje czynności związane z klasyfikacją lub ustalaniem masy tusz wieprzowych niezgodnie z wymaganiami określonymi w:
a) art. 2 lub 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. ustanawiającego wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych (Dz. Urz. WE L 301 z 20.11.1984, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 6, str. 126, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 3220/84”, lub
b) art. 2 lub 3, lub załączniku I do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2967/85 z dnia 24 października 1985 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych (Dz. Urz. WE L 285 z 25.10.1985, str. 39, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 6, str. 252, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2967/85”, lub przepisach wydanych na podstawie art. 2 tego rozporządzenia,
3) wykonuje czynności związane z klasyfikacją tusz wołowych niezgodnie z wymaganiami określonymi w:

- a) art. 3 lub 4, lub załączniku I i II do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1208/81 z dnia 28 kwietnia 1981 r. ustalającego wspólnotową skalę klasyfikacji tusz dorosłego bydła (Dz. Urz. WE L 123 z 07.05.1981, str. 3, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 5, str. 20, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1208/81”, lub
- b) art. 1 lub 2, lub załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 563/82 z dnia 10 marca 1982 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (EWG) nr 1208/81 ustanawiającego rynkowe ceny dorosłego bydła na podstawie wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych (Dz. Urz. WE L 67 z 11.03.1982, str. 23, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 5, str. 118, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 563/82”, lub
- c) art. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1186/90 z dnia 7 maja 1990 r. rozszerzającego zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych (Dz. Urz. WE L 119 z 11.05.1990, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 10, str. 68, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1186/90”, lub
- d) załączniku I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 103/2006 z dnia 20 stycznia 2006 r. przyjmującego dodatkowe przepisy dla stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz bydła dojrzalego (Dz. Urz. WE L 17 z 21.01.2006, str. 6), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 103/2006”,
- 4) nie dokumentuje w sposób określony w przepisach o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych albo niewłaściwie dokumentuje czynności z zakresu klasyfikacji lub ustalania masy tusz wieprzowych lub wołowych
- podlega karze grzywny.
- 4c. Kto, prowadząc rzeźnię świń:
- 1) nie poddaje klasyfikacji lub ustalaniu masy tusz wieprzowych zgodnie z wymaganiami art. 2 lub 3, lub 4 rozporządzenia nr 3220/84,
- 2) nie przechowuje dokumentacji z czynności nadawania klas tuszom wieprzowym przez okres, o którym mowa w art. 36 ust. 5,
- 3) nie poddaje klasyfikacji tusz wieprzowych metodami klasyfikacji zatwierdzonymi decyzją Komisji Europejskiej 2005/240/WE z dnia 11 marca 2005 r.
- zatwierdzającą metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Polsce (Dz. Urz. WE L 74 z 19.03.2005, str. 62),
- 4) nie znakuje tusz wieprzowych zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 3220/84 lub art. 4 rozporządzenia nr 2967/85,
- 5) nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 15a ust. 3c lub 3d
- podlega karze grzywny.
- 4d. Kto, prowadząc rzeźnię bydła:
- 1) nie poddaje klasyfikacji lub ustalaniu masy tusz wołowych zgodnie z wymaganiami określonymi w:
- a) art. 3 lub 4, lub załączniku I i II do rozporządzenia nr 1208/81,
- b) załączniku I do rozporządzenia nr 103/2006,
- c) art. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 344/91 z dnia 13 lutego 1991 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1186/90 rozszerzającego zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych (Dz. Urz. WE L 41 z 14.02.1991, str. 15, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 11, str. 125, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 344/91”,
- 2) nie przechowuje dokumentacji z czynności nadawania klas tuszom wołowym w okresie, o którym mowa w art. 36 ust. 5,
- 3) nie przekazuje wyników klasyfikacji tusz wołowych dostawcom zwierząt zgodnie z art. 1 ust. 5 rozporządzenia nr 344/91,
- 4) nie znakuje tusz wołowych zgodnie z art. 1 rozporządzenia nr 344/91,
- 5) nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 15a ust. 3c lub 3d
- podlega karze grzywny.”,
- c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Orzekanie w sprawach o czyny określone w ust. 1—4d następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.”.
- Art. 19.** W ustawie z dnia 11 stycznia 2001 r. o substancjach i preparatach chemicznych (Dz. U. Nr 11, poz. 84, z późn. zm.¹³⁾) wprowadza się następujące zmiany:
- ¹³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 100, poz. 1085, Nr 123, poz. 1350 i Nr 125, poz. 1367, z 2002 r. Nr 135, poz. 1145 i Nr 142, poz. 1187, z 2003 r. Nr 189, poz. 1852, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 121, poz. 1263, z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 oraz z 2006 r. Nr 171, poz. 1225.

1) w art. 1 w ust. 3 w pkt 3 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) środkami ochrony roślin w rozumieniu przepisów o ochronie roślin, z wyjątkiem klasyfikacji tych środków pod względem stwarzanych przez nie zagrożeń dla zdrowia człowieka lub dla środowiska, badań ich właściwości fizykochemicznych, toksyczności i ekotoksyczności, przepisów dotyczących kart charakterystyki, opakowań i ich oznakowania, przepisów wydanych na podstawie art. 31 ust. 1, a także przepisów art. 34b i 34c oraz art. 35 i 36,”;

2) w art. 11 w ust. 1 po pkt 4b dodaje się pkt 4c w brzmieniu:

„4c) współpraca z innymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej, Konfederacją Szwajcarską lub państwami członkowskimi Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Komisją Europejską jako właściwy urząd wyznaczony do wykonywania zadań administracyjnych określonych w przepisach Unii Europejskiej dotyczących detergentów,”;

3) w art. 21 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedstawione przez zgłaszającego dane dotyczące informacji handlowych i procesu produkcji są objęte tajemnicą służbową.”;

4) w art. 24 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrami właściwymi do spraw gospodarki i środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) metody przeprowadzania badań, o których mowa w ust. 1,
- 2) kryteria, które muszą spełniać jednostki organizacyjne wykonujące wymagane ustawą badania, o których mowa w ust. 1,
- 3) jednostkę lub jednostki właściwe do kontroli i weryfikacji spełnienia kryteriów, o których mowa w pkt 2, oraz nadawania i cofania uprawnień w przypadku, odpowiednio, spełniania lub niespełniania tych kryteriów przez jednostki organizacyjne, o których mowa w pkt 2,
- 4) sposób dokonywania kontroli i weryfikacji spełniania kryteriów, o których mowa w pkt 2, przez jednostkę lub jednostki właściwe, o których mowa w pkt 3,
- 5) tryb nadawania i cofania uprawnień, o których mowa w pkt 3,
- 6) sposób i tryb uznawania uprawnień nadanych przez jednostki za granicą właściwe do kontroli i weryfikacji spełniania kryteriów, o których mowa w pkt 2

— uwzględniając przepisy obowiązujące w Unii Europejskiej oraz przepisy Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju.”;

5) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrami właściwymi do spraw gospodarki, pracy, rolnictwa oraz środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób oznakowania opakowań substancji niebezpiecznych i preparatów niebezpiecznych, w szczególności:

- a) treść napisów i wzory znaków ostrzegawczych,
- b) sposób umieszczania napisów i znaków ostrzegawczych,
- c) wymiary oznakowania w zależności od pojemności opakowania,
- d) kategorie substancji niebezpiecznych, których nazwy umieszcza się na oznakowaniu opakowania preparatu niebezpiecznego,

2) informacje, które powinien zawierać wniosek do Inspektora o uzyskanie zgody na zastosowanie alternatywnej nazwy rodzajowej,

3) szczególny sposób oznakowania niektórych preparatów chemicznych

— uwzględniając przepisy obowiązujące w Unii Europejskiej oraz informacje jednoznacznie identyfikujące niebezpieczną substancję zawartą w preparacie i propozycję alternatywnej nazwy rodzajowej.”;

6) w art. 29 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) kategorie substancji niebezpiecznych i preparatów niebezpiecznych, którymi obrót wymaga posiadania określonych kwalifikacji,
- 2) kwalifikacje, które muszą posiadać osoby prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obrót określonymi kategoriami substancji niebezpiecznych i preparatów niebezpiecznych,
- 3) tryb uznawania kwalifikacji osób pochodzących z państw, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 6

— biorąc pod uwagę konieczność ochrony zdrowia ludzi i ochrony środowiska przed zagrożeniami stwarzanymi przez substancje niebezpieczne i preparaty niebezpieczne.”;

7) w art. 32:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a—1c w brzmieniu:

„1a. Jeżeli istnieją szczegółowe dowody, że detergent stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa lub zdrowia człowieka lub zwię-

rząt lub zagrożenie dla środowiska, nawet w przypadku spełnienia wymagań rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów (Dz. Urz. WE L 104 z 08.04.2004, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 34, str. 48), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 648/2004”, Inspektor do Spraw Substancji i Preparatów Chemicznych, po uzyskaniu opinii Głównego Inspektora Sanitarnego i Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, może, na czas określony, nie dłuższy niż 6 miesięcy, w drodze decyzji, zakazać wprowadzania takiego detergentu do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub określić warunki, jakie muszą zostać spełnione podczas wprowadzania do obrotu, spełniając jednocześnie wymagania, o których mowa w art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 648/2004.

1b. Inspektor do Spraw Substancji i Preparatów Chemicznych, w drodze decyzji, uchyla albo przedłuża o następne 6 miesięcy zakaz, o którym mowa w ust. 1a, stosownie do wyników konsultacji przewidzianych w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 648/2004.

1c. Inspektor do Spraw Substancji i Preparatów Chemicznych, w drodze decyzji, uchyla zakaz, o którym mowa w ust. 1a, po podjęciu decyzji przewidzianej w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 648/2004.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Z wnioskiem o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1a, może wystąpić także Główny Inspektor Sanitarny, Główny Inspektor Ochrony Środowiska lub Główny Inspektor Inspekcji Handlowej.”;

8) po art. 33 dodaje się art. 33a i 33b w brzmieniu:

„Art. 33a. 1. Państwowa Inspekcja Sanitarna oraz inne organy wymienione w art. 33, w zakresie tam określonym, sprawują nadzór nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia nr 648/2004.

2. Państwowa Inspekcja Sanitarna sprawuje nadzór nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów (Dz. Urz. WE L 63 z 06.03.2003, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 11, t. 46, str. 65, z późn. zm.).

Art. 33b. Organy wymienione w art. 33 realizują nadzór, o którym mowa w art. 33 i 33a, na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach.”;

9) art. 34a i 34b otrzymują brzmienie:

„Art. 34a. Producent lub importer istniejącej substancji, który:

1) wbrew przepisom rozporządzenia Rady nr 793/93/EWG z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyk stwarzanych przez istniejące substancje (Dz. Urz. WE L 84 z 05.04.1993, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 212, z późn. zm.) nie przekazuje Komisji Europejskiej i Biuru posiadanych przez siebie informacji, o których mowa w art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia, że taka substancja może stwarzać poważne zagrożenia dla człowieka lub środowiska,

2) nie przestrzega decyzji Komisji Europejskiej dotyczących substancji priorytetowych, o których mowa w art. 8 rozporządzenia nr 793/93/EWG z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyk stwarzanych przez istniejące substancje

— podlega grzywnie.

Art. 34b. Kto:

1) niezgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów, eksportuje artykuły lub chemikalia wymienione w Załączniku V do tego rozporządzenia,

2) niezgodnie z art. 13 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów, eksportuje chemikalia wymienione w Załączniku I Część 2 i 3 do tego rozporządzenia bez otrzymania informacji z Biura, że władze państwa importera wyrażają zgodę na ich import

— podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.”;

10) po art. 34b dodaje się art. 34c—34f w brzmieniu:

„Art. 34c. Kto:

1) nie zgłasza w Biurze eksportu chemikaliów wymienionych w Załączniku I Część 1 do rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów, nie później niż 30 dni przed pierwszym eksportem i nie później niż 15 dni przed pierwszym eksportem w następnych latach, zgodnie z art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia,

2) niezgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów, nie informuje w pierwszym kwartale roku Biura o wielkości eksportu i importu chemikaliów wymienionych w Załączniku I tego rozporządzenia w minionym roku,

3) niezgodnie z art. 16 rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów eksportuje chemikalia bez stosowania w Unii Europejskiej oznakowania lub bez kart charakterystyki, sporządzonych w języku lub jednym z języków stosowanych w kraju przeznaczenia

— podlega grzywnie.

Art. 34d. Kto:

1) wprowadza do obrotu środek powierzchniowo czynny przeznaczony do stosowania w detergentach lub detergent zawierający środek powierzchniowo czynny, niespełniający warunków określonych w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów,

2) wprowadza do obrotu lub stosuje środek powierzchniowo czynny przeznaczony do stosowania w detergentach lub detergent zawierający środek powierzchniowo czynny, niezgodnie z warunkami odstępstwa udzielonego na podstawie art. 5 rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów

— podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 34e. Kto:

1) wprowadza do obrotu detergent bez oznakowania albo oznakowany niezgodnie z art. 11 rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów,

2) nie dostarcza lub nie udostępnia informacji, o których mowa, odpowiednio, w art. 9 rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów i w Załączniku VII D do tego rozporządzenia

— podlega karze grzywny.

Art. 34f. Kto wbrew ograniczeniom, zakazom lub warunkom określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 31 ust. 1 produkuje, wprowadza do obrotu lub stosuje substancje niebezpieczne i preparaty niebezpieczne lub zawierające je produkty — podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.”;

11) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Art. 39. Postępowanie w sprawach określonych w art. 34e i 35—38 następuje w trybie przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. — Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 106, poz. 1148, z późn. zm.¹⁴⁾).”.

Art. 20. W ustawie z dnia 30 marca 2001 r. o rolniczych badaniach rynkowych (Dz. U. Nr 42, poz. 471, z 2002 r. Nr 135, poz. 1145 oraz z 2004 r. Nr 34, poz. 292) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. 1. Kontrolę prawidłowości przekazywanych danych rynkowych przez przedsiębiorców, o których mowa w art. 4 ust. 1, prowadzi Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.

2. Kontrolę przeprowadza się zgodnie z przepisami o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych obowiązującymi w tym zakresie.

3. Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych przekazuje ministrowi właściwemu do spraw rynków rolnych kopię protokołu z kontroli w terminie 7 dni od dnia podpisania tego protokołu.

4. Minister właściwy do spraw rynków rolnych określi, w drodze rozporządzenia, przedsiębiorców i rodzaj artykułów rolno-spożywczych objętych kontrolą prawidłowości przekazywania danych rynkowych, a także częstotliwość przeprowadzania takiej kontroli, mając na względzie konieczność uzyskania informacji dotyczących wiarygodności przekazywanych danych rynkowych oraz zapewnienie możliwości porównania danych ujętych w dokumentach ze stanem faktycznym.”.

Art. 21. W ustawie z dnia 12 kwietnia 2001 r. — Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 46, poz. 499, z późn. zm.¹⁵⁾) do tytułu ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:

¹⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 109, poz. 1031 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 128, poz. 1351, z 2005 r. Nr 132, poz. 1103 i Nr 143, poz. 1203, z 2006 r. Nr 226, poz. 1648 oraz z 2007 r. Nr 89, poz. 589 i Nr 99, poz. 664.

¹⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 74, poz. 786 i Nr 154, poz. 1802, z 2002 r. Nr 14, poz. 128, Nr 113, poz. 984, Nr 127, poz. 1089 i Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 57, poz. 507 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, z 2005 r. Nr 140, poz. 1173 z 2006 r. Nr 218, poz. 1592 oraz z 2007 r. Nr 25, poz. 162 i Nr 112, poz. 766.

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy Rady 93/109/WE z dnia 6 grudnia 1993 r. ustanawiającej szczegółowe warunki wykonywania prawa głosowania i kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego przez obywateli Unii mających miejsce zamieszkania w państwie członkowskim, którego nie są obywatelami (Dz. Urz. WE L 329 z 30.12.1993, str. 34; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 20, t. 1, str. 7),
- 2) dyrektywy Rady 94/80/WE z dnia 19 grudnia 1994 r. ustanawiającej szczegółowe warunki wykonywania prawa głosowania i kandydowania w wyborach lokalnych przez obywateli Unii mających miejsce zamieszkania w państwie członkowskim, którego nie są obywatelami (Dz. Urz. WE L 368 z 31.12.1994, str. 38, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 20, t. 1, str. 12, z późn. zm.).”

Art. 22. W ustawie z dnia 26 kwietnia 2001 r. o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych (Dz. U. Nr 87, poz. 954, z późn. zm.¹⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Obywatelom państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy nabyli w tych państwach, poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, kwalifikacje do wykonywania zawodów regulowanych, uznaje się te kwalifikacje na zasadach określonych w ustawie.”,

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Obywatelom państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, których kwalifikacje zostały uznane, zapewnia się prawo wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodu regulowanego na takich samych zasadach jak osobom, które kwalifikacje do jego wykonywania uzyskały w Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Ustawa nie narusza zasad uznawania kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych, nabytych w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu

(EFTA) — stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, określonych w odrębnych przepisach.”;

2) w art. 2 w pkt 5, 7 i 8, w pkt 9 w lit. a i b, w pkt 15, w art. 4 w ust. 2, w art. 9 w ust. 1 w pkt 4 w lit. b i w pkt 5, w art. 15, w art. 16 w ust. 3, w art. 16a, w art. 16b, w art. 18 w ust. 2 oraz w art. 19 po wyrazach „Unii Europejskiej” dodaje się użyte w odpowiednim przypadku wyrazy „, Konfederacja Szwajcarska”.

Art. 23. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902, z późn. zm.¹⁷⁾) w art. 19 w ust. 2 pkt 33 otrzymuje brzmienie:

„33) z zakresu ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie:

a) wnioski o wydanie decyzji oraz decyzje, o których mowa w art. 13 ust. 3, w art. 15 ust. 1 oraz w art. 17 ust. 2 tej ustawy,

b) postanowienia, o których mowa w art. 24 ust. 7 tej ustawy.”.

Art. 24. W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. — Prawo o miarach (Dz. U. z 2004 r. Nr 243, poz. 2441, z późn. zm.¹⁸⁾) w art. 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisów ustawy nie stosuje się do wyrobów medycznych w rozumieniu ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. Nr 93, poz. 896 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565) w zakresie wprowadzania do obrotu i do użytkowania.”.

Art. 25. W ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o leśnym materiale rozmnożeniowym (Dz. U. Nr 73, poz. 761, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) kontroli leśnego materiału podstawowego oraz leśnego materiału rozmnożeniowego wprowadzanego do obrotu,”;

2) w art. 29 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się na 14 dni przed planowanym terminem pozyskania leśnego materiału rozmnożeniowego.”;

3) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Art. 30. 1. Do czasu wydania świadectwa pochodzenia producent jest obowiązany do przechowywania poszczególnych partii leśnego materiału rozmnożeniowego, pozyskanego w danym roku dojrzewania z leśnego materiału podstawowego zarejestrowanego w Krajowym Rejestrze pod jednym numerem

¹⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 71, poz. 655, z 2003 r. Nr 190, poz. 1864, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2006 r. Nr 12, poz. 62 oraz z 2007 r. Nr 147, poz. 1028.

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 169, poz. 1199, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1832 oraz z 2007 r. Nr 21, poz. 124, Nr 75, poz. 493, Nr 88, poz. 587, Nr 124, poz. 859 i Nr 147, poz. 1033.

¹⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i Nr 180, poz. 1494 oraz z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1834.

rejestrwym, w sposób zapewniający jego identyfikację i zapobiegający jego zmieszaniu z leśnym materiałem rozmnożeniowym wyprodukowanym z leśnego materiału podstawowego zarejestrowanego pod innym numerem rejestrwym.

2. Każdą z partii, o których mowa w ust. 1, zaopatruje się w etykietę zawierającą następujące informacje:

- 1) numer, pod którym w Krajowym Rejestrze zarejestrowano leśny materiał podstawowy, z którego pozyskano leśny materiał rozmnożeniowy,
- 2) datę pozyskania leśnego materiału rozmnożeniowego,
- 3) ilość leśnego materiału rozmnożeniowego w partii wyrażoną w kilogramach lub sztukach,
- 4) podpis producenta.”;

4) w art. 31 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister wydaje dla leśnego materiału rozmnożeniowego wyprodukowanego w danym roku dojrzewania z leśnego materiału podstawowego zarejestrowanego w Krajowym Rejestrze pod jednym numerem rejestrwym świadectwo pochodzenia określające nazwę leśnego materiału rozmnożeniowego, jego rodzaj, kategorię, przeznaczenie i sposób wyprodukowania, a także dane dotyczące leśnego materiału podstawowego, z którego został pozyskany.”;

5) uchyla się art. 58 i 59;

6) po art. 59 dodaje się art. 59a w brzmieniu:

„Art. 59a. Zezwala się na obrót leśnym materiałem rozmnożeniowym, niespełniającym warunków określonych w ustawie, w postaci jednostek nasiennych, części roślin przeznaczonych do produkcji materiału sadzeniowego oraz materiału sadzeniowego wyprodukowanego z jednostek nasiennych pozyskanych przed dniem wejścia w życie ustawy, aż do wyczerpania zapasów.”.

Art. 26. W ustawie z dnia 18 lipca 2001 r. — Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.¹⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 38a w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) definicje klasyfikacji stanu ilościowego oraz stanu chemicznego wód podziemnych;”;

2) w art. 45 w ust. 1 uchyla się pkt 2;

3) w art. 92 w ust. 3 pkt 16 otrzymuje brzmienie:

„16) opiniowanie, w odniesieniu do bezpośrednich zagrożeń szkodą w wodach i szkody w wodach, decyzji, o których mowa w art. 13 ust. 3 oraz art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493).”.

Art. 27. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych (Dz. U. Nr 128, poz. 1402, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 662) w art. 7 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Postanowienia umowne sprzeczne z ust. 1 i 2 są nieważne.”.

Art. 28. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Art. 19. 1. Wykonywanie przez przewoźnika drogowego przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymaga uzyskania zezwolenia na przewóz kabotażowy, które wydaje minister właściwy do spraw transportu. Przepisy art. 22 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek przewoźnika drogowego, pod warunkiem dołączenia do niego co najmniej dwóch pozytywnych opinii organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych.”;

2) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29. 1. Wykonywanie przez przewoźnika drogowego przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymaga uzyskania zezwolenia, które wydaje minister właściwy do spraw transportu, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek przewoźnika drogowego, pod warunkiem dołączenia do niego co najmniej dwóch pozytywnych opinii organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych.”;

3) w art. 87 w ust. 1 w pkt 1 lit. a i b otrzymują brzmienie:

„a) przy wykonywaniu przewozów regularnych i regularnych specjalnych — odpowiednie zezwolenie lub wypis z zezwolenia wraz z obowiązującym rozkładem jazdy,

b) przy wykonywaniu międzynarodowych przewozów wahałowych lub okazjonalnych — odpowiednie zezwolenie i formularz jazdy;”;

¹⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 267, poz. 2255, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 i Nr 227, poz. 1658 oraz z 2007 r. Nr 21, poz. 125, Nr 64, poz. 427, Nr 75, poz. 493, Nr 88, poz. 587 i Nr 147, poz. 1033.

4) w art. 90a:

a) w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) przewozu drogowego towarów niebezpiecznych, corocznie, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, zgodnie z formularzem, o którym mowa w ust. 3.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Wojewódzki Inspektor Transportu Drogowego przekazuje Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3, w tym informacje uzyskane od innych organów kontrolnych na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych, corocznie, w terminie do dnia 31 stycznia.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy do przekazywania danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, uwzględniając zakres danych niezbędnych do przekazania Komisji Europejskiej na podstawie przepisów prawa wspólnotowego.”.

Art. 29. W ustawie z dnia 5 kwietnia 2002 r. o europejskich radach zakładowych (Dz. U. Nr 62, poz. 556, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 62, poz. 551 oraz z 2006 r. Nr 149, poz. 1077) w art. 4:

1) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku gdy więcej niż jeden przedsiębiorca spełnia kryteria, o których mowa w ust. 2, za przedsiębiorcę sprawującego kontrolę uważa się tego, który może mianować ponad połowę członków organu zarządzającego lub nadzorczego przedsiębiorcy zależnego, do czasu gdy inny przedsiębiorca stanie się przedsiębiorcą sprawującym kontrolę.”;

2) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Za przedsiębiorcę sprawującego kontrolę nad innym przedsiębiorcą nie uważa się przedsiębiorcy, który:

1) jest instytucją finansową czasowo nabywającą lub obejmującą akcje albo udziały w celu ich odsprzedaży, jeżeli przedmiotem działalności gospodarczej tej instytucji jest prowadzone na własny lub cudzy rachunek inwestowanie w akcje albo udziały innych przedsiębiorców, pod warunkiem, że odsprzedaż ta nastąpi przed upływem roku od dnia nabycia, oraz że:

a) instytucja ta nie wykonuje praw z tych akcji albo udziałów, z wyjątkiem prawa do dywidendy, lub

b) instytucja ta wykonuje prawa z tych akcji lub udziałów wyłącznie w celu przygotowania odsprzedaży całości lub części przedsiębiorstwa, jego majątku lub tych akcji albo udziałów;

2) posiadając status przedsiębiorcy sprawującego kontrolę, jest przedsiębiorcą, którego wyłącznym przedmiotem działalności jest nabywanie pakietów akcji lub udziałów w innych przedsiębiorstwach oraz zarządzanie tymi pakietami i obracanie nimi w celu wypracowania zysku, bez bezpośredniego lub pośredniego angażowania się w zarządzanie tymi przedsiębiorstwami, lub też ustalania zachowania tych przedsiębiorstw na rynku właściwym w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660 i Nr 171, poz. 1206).”.

Art. 30. W ustawie z dnia 10 maja 2002 r. o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do podejmowania lub wykonywania niektórych działalności (Dz. U. Nr 71, poz. 655, z 2003 r. Nr 190, poz. 1864 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. 1. Obywatelom państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy nabyli w tych państwach, poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, kwalifikacje do podejmowania lub wykonywania działalności wymienionych w załączniku do ustawy — uznaje się te kwalifikacje, na zasadach określonych w ustawie, o ile w Rzeczypospolitej Polskiej przepisy odrębne uzależniają podejmowanie lub wykonywanie tych działalności od spełnienia wymagań określonych w tych przepisach.

2. Obywatele państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym zamieszkali na terytorium jednego z tych państw, których kwalifikacje zostały uznane zgodnie z zasadami określonymi w ustawie, mają prawo podjęcia lub wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej działalności, o których mowa w ust. 1, na takich samych zasadach jak osoby, które kwalifikacje do ich podjęcia lub wykonywania uzyskały w Rzeczypospolitej Polskiej.

2a. Ustawa reguluje zasady poświadczenia charakteru, okresu i rodzaju działalności wykonywanej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej przez obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Kon-

federacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym do celów uznawania kwalifikacji do podejmowania lub wykonywania działalności poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Ustawa nie narusza zasad uznawania kwalifikacji do podejmowania lub wykonywania innych działalności lub zawodów, nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, określonych w przepisach odrębnych.”;

2) w art. 2 w pkt 3 i 4, w art. 7 w ust. 4, w art. 9 w ust. 3, w art. 10 w ust. 5, w art. 11 w ust. 3 i 4, w art. 13 w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „Unii Europejskiej” zastępuje się wyrazami „Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej”;

3) w art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organami uprawnionymi do wydawania decyzji o podejmowaniu lub wykonywaniu w Rzeczypospolitej Polskiej działalności przez obywateli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym są organy określone w przepisach odrębnych uprawnione do wydawania takich decyzji wobec osób, które w Rzeczypospolitej Polskiej uzyskały kwalifikacje spełniające wymagania niezbędne do podejmowania lub wykonywania takiej działalności.”;

4) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Art. 9a. 1. W przypadku gdy obywatel państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zamierza podjąć lub wykonywać działalność na terenie innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, upoważniony organ, na wniosek zainteresowanego, wyda zaświadczenie stwierdzające charakter, okres i rodzaj działalności wykonywanej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Organem upoważnionym do wydania zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, jest marszałek województwa właściwy dla miejsca zamieszkania osoby składającej wniosek, a w przypadku braku miejsca zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej — marszałek województwa właściwy ze względu na ostatnie miejsce wykonywania działalności lub ostatnie miejsce zatrudnienia przy wykonywaniu działalności, w tym w charakterze dyrektora lub na stanowisku kierowniczym.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, wykaz dokumentów, które należy dołączyć do wniosku o wydanie zaświadczenia oraz instrukcję wypełniania zaświadczenia, uwzględniając konieczność zachowania jednolitego wzoru zaświadczenia na terenie całego kraju.

4. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności informacje o przebiegu doświadczenia zawodowego z podziałem na wykonywanie działalności na własny rachunek, zatrudnienie przy wykonywaniu działalności, w tym w charakterze dyrektora lub na stanowisku kierowniczym.

5. Wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, podlega opłacie w wysokości 50 zł. Opłata stanowi dochód budżetu samorządu województwa.”;

5) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania oraz ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego, w drodze rozporządzenia, wskazuje lub tworzy ośrodek informacji właściwy do informowania o zasadach uznawania kwalifikacji do podejmowania lub wykonywania działalności oraz ustala szczegółowy zakres zadań ośrodka, uwzględniając konieczność zapewnienia dostępu do właściwej informacji obywatelom państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

2. Ośrodek informacji, o którym mowa w ust. 1, współpracuje z krajowym koordynatorem, o którym mowa w art. 12 ust. 1, oraz pełni funkcję ośrodka informacji dla obywateli państwa członkow-

skiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.”.

Art. 31. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.²⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) do tytułu ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:
„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. Urz. WE L 121 z 15.05.1993, str. 20, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 12, str. 58, z późn. zm.).”;
- 2) w art. 3 w pkt 15, w art. 32 w ust. 1 i 2, w art. 36, w art. 39 w ust. 2 oraz w art. 51 w ust. 5 po wyrazach „Unii Europejskiej” dodaje się użyte w odpowiednim przypadku wyrazy „, Republika Turcji lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym”.

Art. 32. W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199, poz. 1671, z późn. zm.²¹⁾) w art. 24:

- 1) w ust. 4 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) złożył z wynikiem pozytywnym egzamin dla doradców przed komisją egzaminacyjną powołaną przez wojewódzkiego inspektora transportu drogowego w ciągu roku przed datą upływu ważności świadectwa doradcy.”;
- 2) w ust. 8:
 - a) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:
„3a) obywatelstwa.”;
 - b) w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:
„6) daty ważności świadectwa doradcy.”;
- 3) dodaje się ust. 10 w brzmieniu:
„10. Główny Inspektor Transportu Drogowego przekazuje Komisji Europejskiej katalog pytań egzaminacyjnych dotyczących egzaminów, o których mowa w ust. 2 pkt 3 i w ust. 4 pkt 4.”.

Art. 33. W ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4:
 - a) pkt 9 otrzymuje brzmienie:
„9) przewoźnik kolejowy — przedsiębiorcę, który na podstawie licencji wykonuje przewozy kolejowe lub świadczy usługę trakcyjną.”;
 - b) po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:
„9a) usługa trakcyjna — działalność przedsiębiorcy polegającą na zapewnieniu pojazdu trakcyjnego wraz z obsługą do wykonania przewozu kolejowego.”;
- 2) w art. 43:
 - a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
 - „1. Działalność gospodarcza polegająca na wykonywaniu przewozów kolejowych osób lub rzeczy albo na świadczeniu usług trakcyjnych podlega licencjonowaniu.
 2. Licencja jest potwierdzeniem zdolności przedsiębiorcy do wykonywania funkcji przewoźnika kolejowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz państw, o których mowa w ust. 3.”;
 - b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Licencję wydaje się na czas nieokreślony, z zastrzeżeniem ust. 4a.”;
 - c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
„4a. W przypadku zawieszenia lub cofnięcia licencji z powodu niespełniania wymagań dotyczących wiarygodności finansowej, Prezes UTK może wydać licencję tymczasową na przeprowadzenie zmian w przedsiębiorstwie, pod warunkiem, że nie będzie to zagrażało bezpieczeństwu prowadzonej działalności. Licencja tymczasowa jest ważna nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia jej wydania.”;
- 3) art. 45 otrzymuje brzmienie:
„Art. 45. 1. Organem właściwym do udzielania, odmowy udzielania, zmiany, zawieszenia lub cofnięcia licencji jest Prezes UTK.

2. Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana, zawieszenie lub cofnięcie licencji następuje w drodze decyzji.”;
- 4) w art. 48 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, tryb składania i rozpatrywania wniosków o udzielenie licencji oraz wzory licencji, uwzględniając odpowiednio konieczność zapewnienia sprawności prowadzonego postępowania administracyjnego oraz zakres niezbędnych danych.”;

²⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 238, poz. 2019, z 2004 r. Nr 222, poz. 2249 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711.

²¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 97, poz. 962 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 90, poz. 757 i Nr 141, poz. 1184 oraz z 2006 r. Nr 249, poz. 1834.

5) w art. 50 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Za udzielenie licencji i licencji tymczasowej pobiera się opłatę w wysokości nie wyższej niż równowartość w złotych 2 000 euro, ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu udzielenia licencji.”;

6) art. 51 otrzymuje brzmienie:

„Art. 51. Prezes UTK odmawia udzielenia licencji, cofa licencję, zawiesza licencję lub zmienia jej zakres ze względu na zagrożenie obronności lub bezpieczeństwa państwa albo inny ważny interes publiczny.”;

7) po art. 51 dodaje się art. 51a w brzmieniu:

„Art. 51a. 1. Licencjonowany przewoźnik w przypadku zmiany mającej wpływ na jego sytuację prawną, w szczególności w przypadku połączenia lub przejęcia przedsiębiorcy, informuje o tym Prezesa UTK. W tym przypadku Prezes UTK może podjąć decyzję o ponownym przedłożeniu licencji do zatwierdzenia, jeżeli stwierdzi zagrożenie bezpieczeństwa związanego z prowadzoną działalnością.

2. W przypadku gdy licencjonowany przewoźnik zamierza znacznie zmienić lub rozszerzyć swoją działalność, informuje o tym Prezesa UTK, który wzywa go do ponownego przedłożenia licencji do zatwierdzenia.

3. W przypadku gdy przedsiębiorca nie prowadził licencjonowanej działalności przez okres 6 miesięcy lub nie podjął tej działalności w okresie 6 miesięcy od dnia wydania licencji, Prezes UTK może podjąć decyzję o ponownym przedłożeniu licencji do zatwierdzenia albo o jej zawieszeniu. Przedsiębiorca, ze względu na specyficzny charakter usług, jakie mają być świadczone, może wystąpić do Prezesa UTK o przyznanie dłuższego okresu na rozpoczęcie prowadzenia licencjonowanej działalności.”;

8) w art. 52:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Prezes UTK zawiesza licencję, jeżeli przedsiębiorca:

1) nie spełnia wymagań określonych w ustawie;

2) nie wywiązał się z zobowiązań złożonych w oświadczeniach, w określonych w nich terminach;

3) wykonujący międzynarodowe przewozy kolejowe nie przestrzega postanowień odpowiednich umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Prezes UTK cofa licencję, jeżeli przedsiębiorca:

1) został pozbawiony prawa wykonywania działalności gospodarczej objętej licencją na podstawie prawomocnego orzeczenia sądowego;

2) wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub inne postępowanie o podobnym charakterze nie ma faktycznych możliwości zadowalającej restrukturyzacji finansowej;

3) nie usunął nieprawidłowości będących podstawą zawieszenia licencji w terminach wyznaczonych przez Prezesa UTK.”;

c) uchyla się ust. 3,

d) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. O przyznaniu licencji, jej cofnięciu, zawieszeniu lub zmianie Prezes UTK niezwłocznie powiadamia Komisję Europejską.

6. W przypadku gdy Prezes UTK stwierdzi, że przewoźnik kolejowy posiadający licencję wydaną przez właściwą władzę innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym nie spełnia wymagań dotyczących licencjonowania, o fakcie tym niezwłocznie powiadamia właściwą władzę tego państwa.”.

Art. 34. W ustawie z dnia 12 czerwca 2003 r. — Prawo pocztowe (Dz. U. Nr 130, poz. 1188, z późn. zm.²²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) odnośnik nr 1 do tytułu ustawy otrzymuje brzmienie:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

1) dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz. Urz. WE L 15 z 21.01.1998, str. 14, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 6, t. 3, str. 71, z późn. zm.),

2) dyrektywy 2002/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. zmieniającej dyrektywę 97/67/WE w zakresie dalszego otwarcia na konkurencję wspólnotowych usług pocztowych (Dz. Urz. WE L 176 z 05.07.2002, str. 21; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 6, t. 4, str. 316).”;

²²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 69, poz. 627, Nr 96, poz. 959, Nr 171, poz. 1800 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 267, poz. 2258 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i Nr 191, poz. 1413.

2) po art. 33 dodaje się art. 33a w brzmieniu:

„Art. 33a. 1. Udzielenie dotacji dla operatora innego niż mikroprzedsiębiorca lub mały przedsiębiorca:

1) będącego w trudnej sytuacji ekonomicznej, który spełnia kryteria określone w wytycznych Komisji Europejskiej dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw²³⁾ lub

2) znajdującego się w okresie restrukturyzacji przeprowadzanej z wykorzystaniem pomocy publicznej

— podlega notyfikacji Komisji Europejskiej jako pomoc indywidualna.

2. Udzielenie dotacji nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej jako pomoc indywidualna, gdy operator, o którym mowa w ust. 1, zamierza skorzystać lub korzysta z indywidualnej pomocy na restrukturyzację, jeżeli wraz z notyfikacją projektu tej pomocy została przekazana Komisji Europejskiej informacja o pomocy w formie dotacji.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, dotacja może być udzielona po zatwierdzeniu przez Komisję Europejską pomocy indywidualnej na restrukturyzację.”;

3) w art. 44:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) sprzedaży usług pocztowych w ujęciu ilościowym i wartościowym w podziale na:

- a) powszechne usługi pocztowe świadczone w ramach usług zastrzeżonych,
- b) pozostałe powszechne usługi pocztowe,
- c) inne usługi pocztowe, niewymienione w lit. a i b;”;

b) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) sprzedaży usług pocztowych w ujęciu ilościowym i wartościowym w podziale na:

- a) usługi świadczone w ramach granicy wagowej usług zastrzeżonych,
- b) inne usługi pocztowe;”;

4) w art. 49:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Operator przedkłada Prezesowi UKE projekt regulaminu świadczenia powszechnych usług pocztowych, o którym mowa w ust. 1, oraz projekt zmian do obowiązującego regu-

laminu, co najmniej na 60 dni przed ich wprowadzeniem. Ponadto operator publiczny dołącza opinię Rady Poczty Polskiej do projektu regulaminu lub projektu jego zmian.”,

b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Prezes UKE może, w drodze decyzji, w terminie do 30 dni od dnia przedłożenia projektu regulaminu świadczenia powszechnych usług pocztowych albo projektu zmian do obowiązującego regulaminu, wnieść sprzeciw wobec ich postanowień, jeżeli są sprzeczne z przepisami prawa lub naruszają prawa podmiotów korzystających z powszechnych usług pocztowych.

4. Regulamin świadczenia powszechnych usług pocztowych lub jego zmiany w części objętej sprzeciwem Prezesa UKE nie wchodzi w życie.”;

5) art. 51 otrzymuje brzmienie:

„Art. 51. 1. Operator świadczący powszechne usługi pocztowe ustala wysokość opłat za te usługi zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 50.

2. Prezes UKE może wystąpić, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw łączności, z wnioskiem do Rady Ministrów o ustalenie na podstawie art. 4 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, z późn. zm.²⁴⁾), cen urzędowych powszechnych usług pocztowych.

3. Operator świadczący powszechne usługi pocztowe, w tym operator publiczny, przedkłada Prezesowi UKE projekt cennika powszechnych usług pocztowych oraz projekt zmian do obowiązującego cennika wraz z określeniem poszczególnych składników kosztów świadczenia każdej usługi, co najmniej na 60 dni przed planowanym terminem ich wprowadzenia.

4. Prezes UKE może, w drodze decyzji, w terminie do 30 dni od dnia przedłożenia projektu cennika powszechnych usług pocztowych lub projektu zmian do obowiązującego cennika, wnieść sprzeciw w stosunku do całości albo części projektu tego cennika albo projektu zmian do obowiązującego cennika, jeżeli są one sprzeczne z przepisami ustawy. Cennik powszechnych usług pocztowych lub jego zmiany w zakresie objętym sprzeciwem Prezesa UKE nie wchodzi w życie.

²³⁾ Kryteria, o których mowa w pkt 9—11 komunikatu Komisji Europejskiej — Wytyczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz. Urz. UE C 244 z 01.10.2004).

²⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 144, poz. 1204, z 2003 r. Nr 137, poz. 1302, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 210, poz. 2135 oraz z 2007 r. Nr 166, poz. 1172.

5. Prezes UKE w okresie przewidzianym na wykonanie czynności, o których mowa w ust. 4, może zobowiązać pisemnie operatora świadczącego usługi powszechne do przedłożenia, nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma, dodatkowych informacji umożliwiających ocenę projektu cennika powszechnych usług pocztowych lub projektu zmian do obowiązującego cennika.
6. Operator świadczący usługi pocztowe jest obowiązany do udostępnienia cenników powszechnych usług pocztowych we wszystkich placówkach, w których są one świadczone.
7. Cenniki powszechnych usług pocztowych operatora publicznego oraz zmiany do obowiązującego cennika podlegają niezwłocznie ogłoszeniu w Biuletynie Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanym dalej „Biuletynem UKE”.

Art. 35. W ustawie z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 97, poz. 962, z 2005 r. Nr 141, poz. 1184 oraz z 2006 r. Nr 249, poz. 1834) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 34 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Prezes UTK przekazuje Komisji Europejskiej katalog pytań, z których tworzone są zestawy egzaminacyjne.”;

- 2) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Art. 39. 1. Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia kursów początkowych i kursów doskonalących, zwanych dalej „kursami”, jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095) i wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy.

2. Działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 1, może prowadzić przedsiębiorca, który:
 - 1) posiada warunki lokalowe i wyposażenie dydaktyczne umożliwiające przeprowadzenie kursów zgodnie z ich programem;
 - 2) zatrudnia wykładowców, którzy posiadają wykształcenie wyższe i kwalifikacje w zakresie problematyki dotyczącej przewozu kolejną towarów niebezpiecznych;
 - 3) posiada zbiór aktualnych przepisów w zakresie przewozu kolejną towarów niebezpiecznych oraz środki dy-

daktyczne, w szczególności plansze, przeźrocza, fotografie, filmy oraz oprogramowanie komputerowe;

- 4) posiada możliwość przeprowadzania zajęć praktycznych objętych programem kursów;
 - 5) nie jest podmiotem, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne;
 - 6) nie był prawomocnie skazany za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowych lub przestępstwo przeciwko dokumentom — dotyczy osoby fizycznej lub członków organów osoby prawnej;
 - 7) nie zalega w regulowaniu zobowiązań podatkowych, opłat i składek na ubezpieczenie społeczne.
3. Wpis do rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy jest dokonywany na pisemny wniosek przedsiębiorcy zawierający następujące dane:
 - 1) firmę przedsiębiorcy oraz jego siedzibę i adres albo adres zamieszkania;
 - 2) numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej;
 - 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile przedsiębiorca taki numer posiada;
 - 4) zakres prowadzonych kursów;
 - 5) datę i podpis przedsiębiorcy.
 4. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 3, przedsiębiorca składa oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

 - 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy początkowe i kursy doskonalące są kompletne i zgodne z prawdą;
 - 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia kursów początkowych i kursów doskonalących, określone w ustawie z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych.”.
 5. Oświadczenie powinno również zawierać:
 - 1) firmę przedsiębiorcy;
 - 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia;
 - 3) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy, ze wskazaniem imienia, nazwiska oraz pełnionej funkcji.”;

3) uchyla się art. 41;

4) w art. 42:

a) w ust. 2 w pkt 2 uchyla się lit. b,

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Prezes UTK, w przypadku ustalenia przez osobę upoważnioną do kontroli naruszeń warunków wykonywania działalności, może wyznaczyć termin ich usunięcia.”;

5) art. 44 otrzymuje brzmienie:

„Art. 44. 1. Prezes UTK wydaje decyzję o zakazie prowadzenia przez przedsiębiorcę kursów w przypadkach określonych w przepisach ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

2. Rażącym naruszeniem warunków wymaganych do wykonywania działalności w zakresie prowadzenia kursów jest:

1) prowadzenie kursów w sposób niezgodny z:

a) przepisami wydanymi na podstawie art. 40,

b) informacją, o której mowa w art. 43 pkt 1;

2) wydanie niezgodnego ze stanem faktycznym zaświadczenia o ukończeniu kursu;

3) uniemożliwienie przeprowadzenia kontroli, o której mowa w art. 42 ust. 2.

3. W przypadku wykreślenia przedsiębiorcy z rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy, ponowny wpis do rejestru działalności regulowanej w tym zakresie może nastąpić jedynie na zasadach i w terminie określonych w art. 72 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.”;

6) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Art. 45. 1. Organem prowadzącym rejestr przedsiębiorców prowadzących kursy jest Prezes UTK.

2. Wpisowi do rejestru, o którym mowa w ust. 1, podlegają następujące dane:

1) firma przedsiębiorcy;

2) numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej;

3) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy;

4) siedziba przedsiębiorcy i jego adres;

5) zakres prowadzonych kursów.

3. W celu wykazania spełniania wymagań, o których mowa w art. 39 ust. 2, przedsiębiorca jest obowiązany posiadać:

1) dokument określający status podmiotu będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną niemającą osobowości prawnej, a w przypadku osoby fizycznej — dokument stwierdzający tożsamość;

2) zaświadczenie o niezaleganiu w zakresie regulowania zobowiązań podatkowych, opłat i składek na ubezpieczenie społeczne;

3) zaświadczenie o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej (NIP);

4) kopie dokumentów potwierdzających kwalifikacje wykładowców.”;

Art. 36. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 92, poz. 880, z 2005 r. Nr 113, poz. 954 i Nr 130, poz. 1087 oraz z 2007 r. Nr 75, poz. 493) wprowadza się następujące zmiany:

1) do tytułu ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

1) dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz. Urz. WE L 103 z 25.04.1979, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 1, str. 98, z późn. zm.),

2) dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. Urz. WE L 206 z 22.07.1992, str. 7, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 102, z późn. zm.),

3) dyrektywy Rady 1999/22/WE z dnia 29 marca 1999 r. dotyczącej trzymania dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych (Dz. Urz. WE L 94 z 09.04.1999, str. 24; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 4, str. 140).”;

2) w art. 28 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Specjalne obszary ochrony siedlisk minister właściwy do spraw środowiska wyznacza po uzgodnieniu z Komisją Europejską w terminie 6 lat od dnia zatwierdzenia tego obszaru przez Komisję Europejską.”;

3) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Art. 39. Koszty związane z wdrożeniem i funkcjonowaniem sieci obszarów Natura 2000 w zakresie nieobjętym finansowaniem przez Wspólnotę Europejską są finansowane z budżetu państwa oraz funduszy celowych.”;

- 4) w art. 54 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Chwywanie lub zabijanie dziko występujących zwierząt, o których mowa w art. 49 pkt 1 lit. a i b, nie może być wykonywane przy użyciu:”.

Art. 37. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. Nr 93, poz. 896 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 69 po ust. 3 dodaje się ust. 3a—3d w brzmieniu:

„3a. Zasady postępowania organów celnych, w przypadku gdy podczas kontroli celnej wyrobów medycznych, które mają być wprowadzone do obrotu, organ stwierdzi, że istnieją uzasadnione okoliczności wskazujące, że wyrób nie spełnia określonych dla niego wymagań, określają przepisy odrębne.

3b. Prezes Urzędu wydaje na wniosek organów celnych opinie w sprawie spełniania przez wyrób medyczny określonych dla niego wymagań.

3c. Organy celne informują Prezesa Urzędu o działaniach podjętych w odniesieniu do zatrzymanych wyrobów medycznych.

3d. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy tryb postępowania organów celnych przy zatrzymywaniu wyrobów medycznych,

2) tryb wydawania i postępowania z opinią wydaną przez Prezesa Urzędu,

3) szczegółowy sposób umieszczania przez organy celne adnotacji na dokumentach towarzyszących wyrobom medycznym zatrzymanym przez organy celne

— mając na uwadze w szczególności konieczność zapobiegania przywozowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyrobów medycznych, które nie spełniają określonych dla nich wymagań, oraz biorąc pod uwagę obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.”;

- 2) po art. 74 dodaje się art. 74a w brzmieniu:

„Art. 74a. W przypadku zaistnienia uzasadnionego podejrzenia, że wyrób nowy stwarza zagrożenie dla zdrowia pacjentów lub użytkowników, Prezes Urzędu może żądać, w ciągu 2 lat od dnia zgłoszenia wyrobu nowego do Rejestru, przedstawienia przez wytwórcę raportu zawierającego informacje dotyczące działania tego wyrobu, zebrane po wprowadzeniu go do obrotu.”.

Art. 38. W ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. — Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.²⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 43:

a) w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) pracownicy migrujący, będący obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, a także członkowie ich rodzin, jeżeli mieszkają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Obywatele państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i członkowie ich rodzin, posiadający środki finansowe niezbędne na pokrycie kosztów utrzymania podczas studiów, mogą podejmować i odbywać studia, studia doktoranckie oraz inne formy kształcenia, a także uczestniczyć w badaniach naukowych i pracach rozwojowych na zasadach obowiązujących obywateli polskich, z tym że osobom tym nie przysługuje prawo do stypendium socjalnego, stypendium specjalnego dla osób niepełnosprawnych, stypendium mieszkaniowego, stypendium na wyżywienie i zapomóg, albo na zasadach określonych w ust. 3 i 4.”;

- 2) w art. 109 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przy zatrudnianiu osoby, o której mowa w ust. 3, a także obywatela polskiego, który stopień naukowy, stopień w zakresie sztuki lub tytuł zawodowy uzyskał za granicą, można odstąpić od warunków określonych w art. 114.”.

Art. 39. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) nieruchomości, w których przeprowadza się badania laboratoryjne, będące w trwałym zarządzie wojewódzkich inspektoratów jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych przechodzą w trwałą zarząd Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych;

- 2) mienie stanowiące wyposażenie laboratoriów, będące w użytkowaniu lub zarządzie wojewódzkich inspektoratów jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych przechodzi w zarząd Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych;

²⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 46, poz. 328, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 144, poz. 1043 i Nr 227, poz. 1658 oraz z 2007 r. Nr 80, poz. 542 i Nr 120, poz. 818.

3) wierzytelności i zobowiązania wojewódzkich inspektoratów jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych związane z prowadzeniem badań laboratoryjnych stają się wierzytelnościami i zobowiązaniami Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.

2. Przejęcie nieruchomości oraz mienia, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, przez Główny Inspektorat Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych następuje na podstawie wykazów nieruchomości oraz mienia, sporządzonych przez komisje inwentaryzacyjne.

3. Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych i właściwi miejscowo wojewodowie, w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy, powołują komisje inwentaryzacyjne, które ustalą i sporządzą wykaz nieruchomości, w których przeprowadza się badania laboratoryjne, oraz wykazy mienia stanowiącego wyposażenie laboratoriów, będącego w użytkowaniu, zarządzie lub trwałym zarządzie wojewódzkich inspektoratów jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych.

4. Komisje inwentaryzacyjne działają do czasu zakończenia realizacji zadania, o którym mowa w ust. 1.

5. Pracownicy wojewódzkich inspektoratów jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych zatrudnieni na stanowiskach związanych z prowadzeniem badań laboratoryjnych z dniem wejścia w życie ustawy stają się pracownikami Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.

6. Do pracowników, o których mowa w ust. 5, stosuje się przepisy art. 23¹ Kodeksu pracy.

7. Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw rynków rolnych, w drodze rozporządzenia, dokona przeniesień z budżetów wojewodów do części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw rynków rolnych — planowanych dochodów i wydatków budżetowych, w tym na wynagrodzenia, oraz limitów zatrudnienia związanych z przejęciem badań laboratoryjnych z wojewódzkich inspektoratów jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych przez Główny Inspektorat Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.

8. Badania laboratoryjne, które do dnia wejścia w życie ustawy nie zostały zakończone w laboratoriach wojewódzkich inspektoratów jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, podlegają wykonaniu w laboratoriach Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.

Art. 40. Licencje udzielone przez Prezesa UTK na podstawie art. 43 ustawy, o której mowa w art. 33, w brzmieniu dotychczasowym, pozostają w mocy.

Art. 41. Wyroby medyczne stanowiące rezerwy państwowe w dniu 1 maja 2004 r. mogą być nieodpłatnie wprowadzane do używania w trybie przepisów ustawy z dnia 30 maja 1996 r. o rezerwach państwowych (Dz. U. z 2007 r. Nr 89, poz. 594).

Art. 42. 1. Do spraw objętych przepisami ustaw zmienianych niniejszą ustawą, wszczętych a niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie, stosuje się przepisy tych ustaw, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Do postępowań wszczętych a niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie art. 11 pkt 2 lit. b i c, stosuje się przepisy dotychczasowe.

3. W przypadku dokonania zgłoszenia planowanego terminu pozyskania leśnego materiału rozmnożeniowego z leśnego materiału podstawowego zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 25, w brzmieniu dotychczasowym, co najmniej miesiąc przed planowanym terminem pozyskania leśnego materiału rozmnożeniowego, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 43. Dotychczasowe akty wykonawcze wydane na podstawie upoważnień zawartych w:

- 1) art. 10 ust. 9, art. 13f ust. 3 oraz art. 14 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 8,
- 2) art. 15a ust. 4 ustawy zmienianej w art. 18,
- 3) art. 24 ust. 2 oraz art. 26 ustawy zmienianej w art. 19,
- 4) art. 15, art. 18 ust. 2 oraz art. 19 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 22,
- 5) art. 90a ust. 3 ustawy zmienianej w art. 28,
- 6) art. 10 ust. 5 oraz art. 14 ustawy zmienianej w art. 30,
- 7) art. 36 ustawy zmienianej w art. 31,
- 8) art. 48 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 33

— zachowują moc do dnia wejścia w życie aktów wykonawczych wydanych na podstawie upoważnień w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 44. Przepisy art. 7 pkt 2 i 3 mają zastosowanie do przychodów (dochodów) osiągniętych od dnia 1 stycznia 2007 r.

Art. 45. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 11 pkt 2 lit. b i c, który wchodzi w życie po upływie 90 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Kaczyński*